

# Ngưu Lang Điểm Lý Tô Lai Đích Nam Hữu ( Trong Cửa Hàng Ngưu Lang Muốn Được Bạn Trai)

## Contents

|                                                                                         |    |
|-----------------------------------------------------------------------------------------|----|
| Ngưu Lang Điểm Lý Tô Lai Đích Nam Hữu ( Trong Cửa Hàng Ngưu Lang Muốn Được<br>Bạn Trai) | 1  |
| 1. Chương 1 . . . . .                                                                   | 1  |
| 2. Chương 2 . . . . .                                                                   | 5  |
| 3. Chương 3 . . . . .                                                                   | 9  |
| 4. Chương 4 . . . . .                                                                   | 14 |
| 5. Chương 5 . . . . .                                                                   | 18 |
| 6. Chương 6 . . . . .                                                                   | 22 |
| 7. Chương 7 . . . . .                                                                   | 26 |
| 8. Chương 8 . . . . .                                                                   | 30 |
| 9. Chương 9 . . . . .                                                                   | 35 |
| 10. Chương 10 . . . . .                                                                 | 38 |
| 11. Chương 11 . . . . .                                                                 | 43 |
| 12. Chương 12 . . . . .                                                                 | 47 |
| 13. Chương 13 . . . . .                                                                 | 50 |
| 14. Chương 14 . . . . .                                                                 | 54 |

## Ngưu Lang Điểm Lý Tô Lai Đích Nam Hữu ( Trong Cửa Hàng Ngưu Lang Muốn Được Bạn Trai)

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Đô thị tình duyên, nhà giàu thế gia, ngọt văn, lãng mạn, HE. Nhân vật: Nguyên Thiều Lăng x Lý Du

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguu-lang-diem-ly-to-lai-dich-nam-huu-trong-cua-hang-nguu-lang-muon-duoc-ban-trai>*

### 1. Chương 1

Editor: Mai\_kari

Beta: Kaori0kawa

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi vào mặt hồ rộng, dưới làn gió mát, làn nước hồ màu xanh lục hiện ra từng mảng lẫn tẩn. Bên cạnh hồ có một Điều Ngự Đài, ở đó có hai người đàn ông đang ngồi, ẩn mình dưới tàng cây xanh câu cá.

Nói là câu cá, nhưng hai người họ lại nói chuyện, hoàn toàn không hề để ý tới việc tiếng nói chuyện của họ có thể dọa sợ mấy con cá trong hồ.

“Haha, cái thằng tạp chủng đó lại dám mời mày đi ăn đám cưới nó? Lúc trước mày với nó hết lòng hết dạ, ai mà chẳng biết Lưu Diệu chính là một khối bảo bối cảm sợ nát ngậm sợ tan của Nguyên Thiếu Lăng mày? Kết quả thì sao? Nó lại lừa mày chạy theo một con đàn bà khác ... TMD ... cái tên tiểu tiện nhân ... Vậy mà giờ nó kết hôn lại dám đi mời mày, có phải óc nó bị nát rồi hay không?”

Người đàn ông đang phần uất bất bình gào mắng, chính là một người đàn ông hơn 30, khá đẹp trai, nhưng giữa mi gian lại không hề giấu được lệ khí, hơn nữa một vòng râu đen tua tủa trên mặt cùng cái áo T-shirt màu đen ôm lấy người lộ ra phần cánh tay cường kiện cùng cơ ngực rắn chắc, cực kỳ giống một tên lưu manh trên đường.

Ngồi bên cạnh y lại là một thanh niên. Đối phương mặc bộ đồ trắng, khoảng 27 28 tuổi, có mái tóc đen sáng bóng, mang mắt kính, khuôn mặt khá anh tuấn. Là người bị hại ở trong miệng đối phương, nhưng người thanh niên đó lại chẳng có chút kích động nào cả, anh chỉ co rút khóe môi, tiện đà mang thêm một nụ cười lãnh khốc, nói: “Bọn họ muốn tao đi, thì tao đi thôi.”

Cặp mắt kính che giấu đi sự âm trầm trong đôi mắt anh, khiến cho anh tăng thêm vài phần nhả nhận.

Người kia nói: “Cũng tốt, thua tình cảm không thua mặt mũi. Thằng đó lừa nhà lừa xe lừa tình cảm của mày, hơn nữa Đồng Huệ Ny cũng chẳng phải đứa tốt lành gì, vừa lúc tìm cách để khiến cho đôi cậu nam nữ đó kinh ngạc một phen đi.”

Nguyên Thiếu Lăng nhìn chằm chằm mặt hồ, không nhanh không chậm mà nói: “Đồng Huệ Ny cũng chẳng có lỗi gì với tao, vừa lúc hai nhà Đồng Nguyên cũng đang có làm ăn cùng nhau, lần này người mời tao đi cũng là Đồng Huệ Ny, không phải Lưu Diệu, cho nên, dù cho tao muốn làm gì, cũng không thể làm quá được.”

“Nhìn đôi tiện nhân đó mà mày còn nuốt cơn tức được sao? Đồng Huệ Ny lúc qua lại với Lưu Diệu, rõ ràng biết mày cùng Lưu Diệu đang yêu đương. Vậy mà kêu là không có lỗi?”

“Vậy mày nghĩ tao phải làm sao?” Nguyên Thiếu Lăng quay đầu nhìn Đỗ Kỳ, khuôn mặt khuôn mặt tuấn tú tự tiểu phi tiểu.

Đỗ Kỳ nói: “Dù cho không có đập nó thì cũng phải làm trò gì đó khiến Lưu Diệu phải kinh hoàng, khiến cho nó phải hối hận, khiến cho nó biết sau khi mày chia tay nó rồi mày càng sống tốt hơn trước, càng tiêu dao, tự tại hơn! Đúng rồi, mày phải tìm bạn trai mới!”

“Ồ?” Nguyên Thiếu Lăng nhú mày. “Hiện tại tao đi đâu kiếm bạn trai mới đây?”

Đỗ Kỳ: “Gì?” tròng mắt. “Mày đùa tao à? Mày Nguyên Thiếu Lăng đứng trên đường kêu 1 tiếng, một dãy cả nam lẫn nữ liền xếp hàng phía sau chờ mày chọn, mày chạy tới hỏi ở đâu tìm bạn trai?”

Hai người ngồi dưới tàng cây một hồi, cuối cùng chỉ có thể bắt được vài con cá nhỏ, toàn bộ ném ngược vào trong hồ. Nguyên Thiếu Lăng vỗ mông đứng lên. “Tao đi đây, mày tự dọn dẹp đi.”

“Mày không ở lại ăn trưa sao? Mới có đầu bếp mới đó, tay nghề khá lắm, ăn xong rồi hãy đi.”

“Không được, tao phải đi tìm bạn trai mới đây.” Nguyên Thiếu Lăng cất đi cặp mắt kính, hai mắt của anh cũng hơn một độ, bình thường khi cần mới mang, lúc không cần mang kính, thì khuôn mặt được bảo dưỡng khá tốt kia lại càng thêm tuấn tú, tuy rằng nếu không nói gì nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng lại càng thêm câu hồn người. Hơn nữa dưới khóe mắt bên phải có thêm một nốt ruồi lệ nho nhỏ, nhìn vào đôi mắt kia, có chút mơ hồ, mang đầy phong tình.

“Vậy tùy mày.” Đỗ Kỳ dọn thùng, chậm rãi thu cần câu. “A” một tiếng, liền cau mày nhìn Nguyên Thiếu Lăng. “Lúc trước nếu mày không kêu tao bỏ qua cho gã, thì tao đã sớm đi đập nó một trận rồi, đến tận giờ có phải mày vẫn không thể buông xuống được hay không?”

“Tao không có, với loại người đó làm sao tao có thể nhớ mãi không quên được chứ? Tao chỉ không muốn mày chọn trúng Đồng gia thôi.”

Đỗ Kỳ gạt đầu, vỗ vỗ vai của Nguyên Thiếu Lăng, nghiêm túc mà nói: “Thế nhưng chỉ là muốn giúp mày xả giận, việc nhỏ ấy tao cần gì để tâm. Tại mày quá cố chấp, nhiều người như vậy, ai lại chẳng thích, lại đi thích tên Lưu Diệu ấy, hiện tại cũng chẳng chịu xử lý nó, nó lại chẳng màng coi mày là cục đá mà đá đi ... Thôi, quên đi, cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Nguyên Thiếu Lăng không nói gì, chỉ gạt đầu: “Tao đi, sau khi Tiểu Ân đi xong cho bé qua nhà tao chơi vài ngày đi. Nói bé là bà nội cũng chị Phi Vũ nhớ bé.”

“Nhóc con đó ở trường còn có trại hè gì nữa, sợ rằng phải hết tuần sau. Sức khỏe mẹ mày thế nào?”

“Vẫn như cũ, mấy ngày nay sức khỏe cũng tốt hơn rồi.” Nguyên Thiếu Lăng dừng một chút, mí mắt hơi hơi đóng, sửa lại. “Bác sĩ nói, khả năng tối đa chỉ còn một năm.”

Nói xong, cả hai người lâm vào trầm mặc ngắn. “Chờ nhóc con kia nghỉ hè, tao dẫn nó qua thăm cha mẹ mày.”

“Ừ.” Trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của người thanh niên kia chợt hiện lên một ít đau đớn ẩn nhẫn, sau đó mới thật sự xoay người rời khỏi nhà của Đỗ Kỳ.

XXXXXXXXXXXX

Về đến nhà, Nguyên Thiếu Lăng vừa lúc ngay bữa cơm trưa. Trong lúc ăn, Nguyên Phi Vũ vẫn thường thường liếc mắt nhìn Nguyên Thiếu Lăng, vừa cơm nước xong cô liền kéo anh đến chỗ phòng trống.

Nguyên Thiếu Lăng cùng Nguyên Phi Vũ là song bào thai, Nguyên Thiếu Lăng sinh ra trước cô 20 phút, nên thành anh. Tuy rằng phần lớn thai long phượng đều khá khác biệt nhau, nhưng hai người nhà họ Nguyên này lại cực kỳ giống nhau, thậm chí ngay cả nốt ruồi lệ trên khóe mắt cũng chẳng khác biệt, điều khác biệt nhất chính là Nguyên Thiếu Lăng cao hơn Nguyên Phi Vũ khá nhiều.

“Đồng Huệ Ný cùng Lưu Diệu muốn kết hôn, anh biết chưa?” Sắc mặt của Nguyên Phi Vũ không được tốt lắm, nhưng hỏi thẳng chẳng thêm tránh. Trước đây cô đã chẳng vừa mắt Lưu Diệu, sau đó việc Lưu Diệu bỏ Nguyên Thiếu Lăng để theo Đồng Huệ Ný, càng khiến cô thêm chán ghét gã, trước đây thậm chí còn canh ở dưới nhà của Lưu Diệu, chờ người vừa ra khỏi cửa đã lập tức cởi giày cao gót xông lên, cuối cùng đánh cho Lưu Diệu cả miệng đầy máu.

“Anh biết, tối qua anh nhận được thiệp mời rồi.” Nguyên Thiếu Lăng bình tĩnh nói.

“Tên khốn đó còn dám mời anh hả?” Nguyên Phi Vũ tức giận đến giậm chân.

Cô chửi cũng chẳng khác Đỗ Kỳ là bao. Cô rất yêu Nguyên Thiếu Lăng, so với người khác càng thêm yêu thương anh. Bọn họ chính là song bào thai, mối quan hệ so với các anh em ruột khác thì càng sâu sắc, từ khi ở trong cơ thể của mẹ thì hai người họ đã cùng bên nhau rồi. Mà khi hai người họ trưởng thành, lại giống y như nhau, có thể do không phải song sinh cùng trứng, nhưng do hoàn cảnh sinh trưởng giống nhau, ở trong thế giới sự yên lặng mà hai người họ cứ nhìn vào nhau, chậm rãi thay đổi, biến thành dáng dấp của đối phương, rồi cùng giáng sinh vào thế giới hỗn loạn này.

“Đừng tức giận, anh sẽ khiến tên Lưu Diệu đó hối hận.” Nguyên Thiếu Lăng sờ đầu Nguyên Phi Vũ, có lẽ do mái tóc đen dài của cô vừa mềm mại lại lạnh lẽo, vuốt thoải mái, anh nhin không được ngắt hai cọng tóc, trên mặt mang nụ cười yếu ớt.

“Anh còn không giận hả? Em sắp bị anh làm tức chết rồi này.” Nguyên Phi Vũ giứt lại tóc mình, nổi giận đùng đùng. “Anh định làm gì khiến cho gã hối hận? Nếu anh muốn trả thù thì đã sớm trả thù rồi, cũng không chờ tới bây giờ, anh nghĩ em không biết à?”

Nguyên Thiếu Lăng không có vội vã giải thích, đợi Nguyên Phi Vũ nói xong mới cười nói. “Anh đi tìm bạn trai mới, sau đó trả thù gã, được không?”

“... Bạn trai mới?” Nguyên Phi Vũ vẻ mặt đầy hồ nghi, bạn trai mới bạn trai cũ cái dạng này, không giống cái cụm từ mà Nguyên Thiếu Lăng sẽ dùng. Dù sao lúc trước anh thích Lưu Diệu tới như vậy, yêu thích rất sâu đậm, chưa từng cùng người khác xằng bậy qua, cho đến giờ vẫn còn là xử nam! Cái cụm từ ‘bạn trai mới’ này, không phải dành cho mấy người thích bay bướm hay sao?

“Thừa dịp còn thời gian anh tranh thủ đi tìm, tìm một người mà anh càng yêu thích hơn, dẫn người đó tới hôn lễ.” Nguyên Thiếu Lăng nói, “Nếu em có bạn thì có thể giới thiệu cho anh.”

“Hai năm qua anh chẳng tìm, giờ trong vòng 1 tháng lại đi tìm, anh lừa em à?” Nguyên Phi Vũ dùng sức mà đánh mạnh vào cánh tay của Nguyên Thiếu Lăng, trừng mắt nhìn anh nói. “Hơn nữa người em quen phần lớn đều là thằng, sao mà giới thiệu cho anh được.”

Nói xong cô chợt nhớ tới gì đó. “Anh chờ em.” Sau đó lấy điện thoại ra, chẳng biết gọi cho ai, mới vài giây, liền nói với đối phương. “Hồi trước không phải cậu từng nói cậu biết một cửa hàng Ngưu Lang sao, cho tớ địa chỉ ... Không phải tớ, là Thiếu Lăng ... Đúng, yêu cầu là cần người giả làm bạn trai của anh ... Đừng hỏi nhiều vậy, không được phép nói cho người khác biết đó.. Ừ ừ ừ, hôn cái nào, moa ~~~”

Cúp máy, Nguyên Phi Vũ có chút hài lòng nói: “Bạn của em giới thiệu cho em một cửa hàng Ngưu Lang, đàn ông trong đó chất lượng khá cao đấy, muốn dạng nào cũng có cả, tùy anh lựa chọn. So với họ thì cái tên Lưu Diệu đó chẳng đáng là gì đâu, đến lúc đó anh dẫn một nguyên đám tới nghiền áp gã.” Nói xong, dường như cô có thể thấy được hình dạng khi Lưu Diệu bị Nguyên Thiếu Lăng cùng bạn trai mới của anh khiến cho đả kích, dưới ánh mặt trời lộ ra nụ cười đắc ý.

Nguyên Thiếu Lăng dở khóc dở cười: “Em kêu anh đi tìm Ngưu Lang giả làm bạn trai?”

“Trước anh chịu vậy đi, trong khoảng thời gian ngắn em đâu có người nào tốt có thể giới thiệu cho anh. Chờ khi tham gia hôn lễ xong, nếu anh thật sự muốn tìm đối tượng em nhất định sẽ giúp anh. Nếu như không muốn thì đừng có kiếm em, em không muốn gây họa cho người khác.”

“Anh nghe tiểu thư em sắp xếp vậy.” Nói xong, Nguyên Thiếu Lăng yêu thương mà nhéo chóp mũi của Nguyên Phi Vũ.

Lúc này, điện thoại của Nguyên Phi Vũ run lên.

Đối phương đã gửi địa chỉ của cửa hàng Ngưu Lang đó tới.

Màn đêm buông xuống, Nguyên Thiếu Lăng một mình lái xe, tới chỗ cửa hàng Ngưu Lang mà bạn Nguyên Phi Vũ giới thiệu.

## 2. Chương 2

Editor: Mai\_kari

Beta: KaoriOkawa

Nguyên Thiều Lăng cứ nghĩ mấy cái cửa hàng Ngưu Lang phải mở ở mấy cái chỗ kỳ bí lén lút, nhưng khi anh tiến vào con đường này, thì hai bên trái phải ngọn đèn dầu sáng lạn, khiến cả con đường rộng mở, tiến vào tầm 3 phút, thì lên thấy một tòa nhà cao 4 5 tầng nằm ở giữa một bãi giữ xe đầy một đồng xe xa hoa đậu chung quanh.

Bãi đỗ xe đầy đủ loại xe. Nguyên Thiều Lăng tìm một chỗ đậu, dừng xe đẩy cửa, nhất thời bị bao phủ trong một không gian xa hoa truy lạc.

Cửa hàng Ngưu Lang mà anh muốn tìm đang ở ngay dưới bầu trời đêm, cách trước mặt anh mấy chục thước. Bảng hiệu ‘Tân Nguyệt Lâu’ nằm ở ngay giữa tòa nhà được xây dựng theo phong cách bán cổ, chói mắt vô cùng.

Hòa cùng một đám khách nữ, Nguyên Thiều Lăng cùng họ đi lên cầu thang. Anh vừa đi, ở bên cạnh đã có người không ngừng nhìn anh, ánh mắt kinh diễm của mấy cô gái đó luôn rà trên người anh, nếu như ánh mắt có thể cởi quần áo, thì anh đã sớm bị các cô ấy cởi sạch chẳng còn gì.

Anh chẳng thèm chớp mắt đi thẳng tới cửa, vào cửa chính của Tân Nguyệt Lâu.

Lúc này đang là lúc bận rộn, khá nhiều khách, hơn nữa mấy nhân viên tiếp đãi ở sảnh ánh mắt đều tập trung vào những vị khách nữ, cũng không có ai chú ý trong giữa đám khách nữ đang lẫn vào một vị khách nam cả, người nào thấy anh cũng tưởng là anh đi lộn chỗ hoặc là nhân viên mới tới, không có chú ý tới anh.

Thậm chí có khách còn tới hỏi anh: “Xin hỏi anh số bao nhiêu? Tôi muốn chọn anh.”

Nguyên Thiều Lăng đứng ở đó nhú lông mày, sau đó cười cười: “Tôi không phải nhân viên ở đây.”

Anh vừa dứt lời, bên tai truyền tới một thanh âm rất không nhận được cách đó không xa đột nhiên truyền đến. “Anh đứng ở đó làm cái gì vậy hả, không thấy người ta đi tới đi lui nhiều như vậy sao? Gì? Người mới hả? Sao tôi chưa thấy qua anh?”

Nguyên Thiều Lăng quay đầu lại, thấy cách đó ba thước có một người thanh niên tuổi cũng xấp xỉ mình, đang hướng về phía anh nói. Hình dạng của đối phương lại bất ngờ khiến anh cảm thấy quen mắt.

Anh vẫn không hề nói chuyện, người đó lại đứng xa nói tiếp: “Dù cho mới tới cũng phải biết cách nói chuyện với khách chứ?” Nói xong, con mắt của người đó liếc nhìn anh vài cái trên người, chẳng biết vì sao sắc mặt lại càng thêm khó chịu. “Đừng có tưởng mình đẹp trai, ở chỗ này làm việc không chỉ dựa vào bề ngoài không đâu, hiểu không?”

Ồ, người này thật là tới dạy dỗ anh sao? Nguyên Thiều Lăng bỏ tay vào túi quần, hướng tới chỗ đối phương mà bước tới, nhưng không hề nói gì.

Anh chậm rãi tới gần người thanh niên tuổi trẻ anh tuấn nhưng thái độ kiêu ngạo kia, đối phương nhuộm

cái đầu vàng chói mắt, mấy lọn tóc thả tự do che mắt đi vàng trán, cao cũng tầm cỡ anh, vẻ mặt lại mang thần sắc cuồng vọng ương ngạnh. Thấy anh tới gần, cảm nhận được vô hình áp bách phát ra từ người anh, cũng không hề thối lui mà càng tiến tới, nhướn mày, nhìn thẳng vào hai mắt lạnh lùng nghiêm nghị của anh.

Hai người ánh mắt chạm thẳng nhau, trong không khí phảng phất phát ra tiếng lửa ‘xẹt xẹt’, người chung quanh phát hiện cảnh đó, liền quay đầu nhìn hai người họ, trước sự hi vọng của mọi người mà hai anh chàng đẹp trai này không tiếng động đối chọi, còn chưa có ai kịp phản ứng gì, thì gần đó chợt có tiếng la của một người đàn ông trung niên.

“Levi! Cậu lại đang làm gì vậy hả? Muốn bị trừ tiền thưởng có phải không?”

“Cho nên, anh ta không phải mới tới à? Anh ta là khách?” Người thanh niên trẻ tuổi tên gọi Levi này vẻ mặt khó chịu, bị quản lý kéo tới văn phòng, mắng một trận, lúc đó hắn mới biết là mình lầm rồi — Cái tên thanh niên mà hắn thấy không vừa mắt chính là khách tới tiêu phí tiền ở chỗ này.

“Còn không mau xin lỗi khách đi!” Quản lý hỗn hển, hận không thể lấy cái bộ đàm trong tay đập vào đầu của Levi. Dám chọc vào trúng khách VIP, không muốn làm việc tiếp hả, tên nhóc này.

“Tôi có biết anh ta là khách đâu, làm gì có nam nào tới đây!”

“Cậu nói cái gì?” Quản lý nói. “Nói lại lần nữa xem.”

“...” Levi nâng cổ, cắn răng, trừng mắt nhìn Nguyên Thiếu Lăng đang thong thả ngồi ở trên sofa, đông cứng từ khe miệng nói ra câu “Xin lỗi nha!”

Nguyên Thiếu Lăng nhìn Levi không nói gì, nhưng anh khẳng định, từ trong miệng Levi anh nghe ra được một câu chẳng thành lời, như là “Cút đi nha”

So với Levi, thì thái độ của quản lý với Nguyên Thiếu Lăng thì tốt lên tận trời: “Nguyên thiếu gia, thật là xin lỗi, thằng nhóc này vừa tới cách đây không lâu, luôn thích gây sự, tôi sẽ dạy dỗ hắn lại, ngài đại nhân đại lượng đừng tính toán với hắn. Người mà ban ngày ngài hẹn trước tôi đều đã sắp xếp xong hết rồi, tôi mang ngài tới đó chọn, có người nào ngài thích thì cứ mang đi, nếu không hợp thì ngài lại chọn nữa, chúng tôi ở chỗ này chẳng có gì nhiều, nhưng có khá nhiều người đủ mọi dạng có thể chiều đủ mọi ý thích của khách hàng, hơn nữa bảo đảm chất lượng, nếu không hài lòng ngài có thể chọn.”

Nghe quản lý nói xong, Levi hiểu được vấn đề mà trong lòng chửi thề. Kỳ thực hắn biết ở đây thỉnh thoảng sẽ có khách nam tới, nhưng hắn mới tới đây làm việc 2 tuần, cũng là lần đầu tiên thấy. Mà cái người gần ngay trước mặt mình — hiển nhiên cũng là khách hàng quen. Hắn khiêu khích nhìn Nguyên Thiếu Lăng, sau đó dùng ngón tay xoa xoa môi mình. “Nếu không có chuyện của tôi tôi xin phép ra ngoài trước nha, quản lý.”

Nói xong chưa kịp quản lý đồng ý, hắn xoay người đi.

Nhưng mà hắn mới đi được hai bước, đã bị một cánh tay vươn ngang ra cản lối đi.

“Ở chỗ này các cậu không cần tên khai sinh phải không?” Nguyên Thiếu Lăng chẳng biết đứng lên từ lúc nào, đã đi tới trước mặt Levi, nhìn kỹ người trước mặt vài lần, hỏi. “Tên thật của cậu là gì?”

Levi phì cười 1 tiếng, cực kỳ chẳng đáng mà liếc mắt nhìn. “Vì sao tôi phải nói cho anh nghe, nó không nằm trong phạm vi công tác của tôi, tên khai sinh của tôi không cần nói cho anh biết.”

“Tùy cậu.” Nguyên Thiếu Lăng con mắt liền chuyển, đột nhiên cười với Levi 1 cái, không đợi đối phương phản ứng, liền chỉ vào Levi quay đầu nói với quản lý. “Tôi chọn được rồi, là hắn, mời những người khác đi đi.”

“Cái gì —” Levi nhảy dựng lên.

“Nguyên thiếu gia, hắn không được đâu!” Quản lý kinh khủng hô to.

“Hắn được.” Nguyên Thiếu Lăng nhìn chằm chằm con mắt Levi gần trong gang tấc, khóe môi nhếch lên tiểu ý, ánh mắt lại lạnh đi. “Dù sao chỉ là giả làm bạn trai làm bộ yêu đương, lại không cần lên giường, nếu vậy còn làm không được thì còn đòi làm nghề này nữa làm gì.”

Hay ha, ngay cả phép khích tướng cũng dùng luôn rồi. Levi chẳng thèm thừa lời, đem trán mình ‘bình’ đập vào đầu của Nguyên Thiếu Lăng, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Nguyên Thiếu Lăng, trong miệng phát sinh tiếng cười “haha” Khiêu khích. “Tôi còn ....., giả làm người yêu sao? Được, ai sợ anh!”

Nguyên Thiếu Lăng trong mắt đảo qua hai hàng lông mi của Levi cùng tóc vàng chói mắt, hơi nóng tỏa ra từ trong miệng đối phương vươn ở bên khóe môi Nguyên Thiếu Lăng. Tuy rằng anh không biết người này tại sao lại làm việc ở một chỗ thế này, nhưng với anh mà nói, tất cả vừa lúc trùng hợp.

Nhất là đối phương cũng không hề biết anh là ai.

Toàn bộ mọi chuyện, quả thực quá tốt.

Quản lý tự mình đưa Nguyên Thiếu Lăng ra ngoài, trên mặt tràn đầy lo lắng: “Nguyên thiếu gia, anh thật sự không muốn xem những người khác sao? Thằng nhóc này vừa tới đây không lâu, nghiệp vụ còn chưa thuần thục. Với lại chưa từng tiếp qua khách nam bao giờ, càng chưa có kinh nghiệm làm việc bên ngoài. Đây quả là —“

Tân Nguyệt Lâu là dạng buôn bán chính quy, bình thường chỉ là ở trong cửa hàng tiếp khách nói chuyện phiếm cùng uống rượu, thỉnh thoảng cũng có cái dạng phải cùng ra ngoài dạo phố, hoặc là giả thành người yêu bạn trai gì đó, nhưng chỉ có khách VIP mới có đặc quyền đó, Nguyên Thiếu Lăng chính là lần đầu tiên tới muốn ‘thuê người một tháng’. Nhưng vị đại gia này, chọn ai chẳng chọn, lại chọn trúng một tên nhóc thích học đòi, tính tình kém, thích gây chuyện, chẳng phải muốn đem băng hiệu của Tân Nguyệt Lâu đập



nát hay sao?

Nguyên Thiếu Lăng quyết tâm chỉ định Levi, quản lý khuyến bảo nhưng anh chẳng chút để tâm nào, anh liếc mắt nhìn người đang chờ anh ở bên kia con đường, đang chán đến chết kia, nói. “không sao, nếu thật không được thì tôi sẽ đổi người khác.”

Quản lý lo lắng mà quay ngược về Tân Nguyệt Lô, Nguyên Thiếu Lăng chậm rãi đi tới chỗ của Levi.

Chẳng biết hồi nào lại có cơn mưa rào, hơn nữa vừa ngừng. Levi đứng ở dưới ngọn đèn dầu trên đường đang chiếu rọi một mảng đường ướt sũng, hai tay khoanh lại, trong bóng đêm mờ dựa vào đèn đường nhìn người.

Anh đứng trước mặt đối phương, hỏi: “Có muốn thu dọn đồ đạc hay không? Nếu không chúng ta trực tiếp đi tới chỗ ở của tôi.”

“Không có, nếu anh thực sự thuê tôi, thì mấy thứ kia anh phải mua mới cho tôi.” Đối phương khiêu khích mở miệng châm chọc, nét mặt chính là thiếu đôn. Trên thực tế vị Ngưu Lang mới tới này chẳng biết, bộ dạng kiêu ngạo của hắn tuyệt không làm người ta chán ghét

### 3. Chương 3

**Editor: Mai\_kari**

**Beta: KaoriOkawa**

Nguyên Thiếu Lăng chẳng nói gì, lúc đi ngang qua một trung tâm thương mại, anh liền trực tiếp đi vào mua cho Levi vài bộ quần áo.

“Quần lót đâu?” Levi mang theo một đồng quần áo mới đi ở phía sau lưng của Nguyên Thiếu Lăng hỏi.

Nguyên Thiếu Lăng không hề quay đầu lại nói. “Trong nhà có.”

“Còn kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt.” Cái giọng điệu chẳng khác gì cha người ta.

Nguyên Thiếu Lăng không trả lời, anh đứng ở trước cửa thang máy, nhấn nút đợi.

Anh chẳng để ý tới hắn, Levi đứng ở sau ót của Nguyên Thiếu Lăng nói. “Này, tôi đang nói chuyện với anh đó.” Nguyên Thiếu Lăng từ cánh cửa thủy tinh của thang máy thấy được hình ảnh cà lơ phất phơ của

đối phương đang đứng ở sau mình phản chiếu trong đó, tuy rằng không muốn trả lời hắn, nhưng vẫn nói. “Mấy thứ đó trong nhà đều có. Cậu còn muốn gì nữa?”

“Tôi còn muốn một cái giường thoải mái cùng một chăn ấm.”

Nguyên Thiếu Lăng nhìn chăm chăm hình dạng ngọc thiếu bị đập kia, thật tình không muốn để ý tới hắn nữa.

Đoạn đường sau đó Levi muốn lái xe, Nguyên Thiếu Lăng liếc mắt nhìn hắn. “Có mang theo chứng minh không?”

“Không, nhưng chẳng phải anh có mang sao?”

Nguyên Thiếu Lăng kéo hắn qua phía bên phải. “Tôi không muốn đi hốt cứt cho cậu.”

Levi quay qua chỉ vào Nguyên Thiếu Lăng nói: “Anh thành thật nói cho tôi biết có phải anh muốn xử tôi, nên người mà quản lý chọn anh chả muốn, lại đi chọn tôi?”

Nguyên Thiếu Lăng khởi động xe, liếc mắt nhìn hắn: “Cậu nghĩ vậy à?”

“Nếu không phải thế thì sao chứ? Tuy rằng tôi khá đẹp trai, nhưng chắc cũng không thể bởi vì tôi đẹp trai mà anh liền thích tôi đi?”

Nguyên Thiếu Lăng không trả lời, nhưng hỏi ngược lại: “Vậy lẽ tôi thích cậu thì sao?” Trên mặt anh chẳng có biểu tình gì, không giống là đang nói giỡn, cho nên anh khiến cho người bên cạnh mình trực tiếp sợ run.

Nhưng rất nhanh Levi liền “a” một tiếng rồi cười: “Muốn chọc tôi à? Anh tu luyện mấy trăm năm nữa đi.” Khuôn mặt tuấn tú kia mang nét cười tà tà, lại khiến cho cả người hắn trở nên suýt khí không kèm chế được. Cái dạng không kèm chế được này, chính là do được quanh năm trà trộn nơi đường phố mà được tiêm nhiễm, cho dù ở hiện tại cũng không cách nào tách ra khỏi được người của hắn. Mà cái dạng phóng đảng không bị kiềm chế được ẩn dưới lớp ngoại hình chất lượng tốt của hắn, càng khiến cho hắn thêm phần đặc biệt.

XXXXXXXXXXXXXX

Về tới nhà thì đêm đã khuya, Nguyên Thiếu Lăng đưa người vào trong căn nhà mình ở riêng, vừa mở cửa ra, mở đèn, thì chợt nghe Levi đứng ở phía sau huyết sát: “Thật đúng là người có tiền, một người ở trong một căn nhà lớn tới vậy.”

Tòa nhà 60 tầng, ở ngay tầng cao nhất, rộng 200 bình, hầu như có phân nửa tường đều là bằng thủy tinh sát đất, vừa đi vào, tới sát bên giường, toàn bộ thành thị đều ở ngay dưới chân, tựa như một người đang

đứng trên hết thảy.

Nguyên Thiếu Lăng chẳng thèm để ý tới cảm thán của Levi, ném cho hắn 1 đôi dép: “Có sợ độ cao không?”

Levi cười khẩy nói: “Trước đây tôi từng làm nghề rửa kính cho mấy tòa cao ốc đó, ở bên ngoài một tòa cao ốc hơn 100m, phải dựa vào mỗi một sợi dây, gió lớn 1 chút liền đập người vào cửa thủy tinh, cánh tay đầu gối đều bị trầy qua, nhưng khi đó cái tôi lo nhất không phải là bị bầm tím, mà là cầu khẩn đừng có bị đọng đầu tới chảy máu, càng đừng có té ngã xuống dưới. Còn cái chỗ này của anh — chẳng tính là gì.”

“Cậu đã từng làm gì?” Nguyên Thiếu Lăng xoay người lại, nhìn Levi đang cởi giày da sang quý trên chân, người này lúc vừa lên xe anh đã cởi bỏ lớp quần áo ngoài, chỉ mặc duy nhất một cái áo ba lỗ bó sát người, tùy tiện liếc mắt liền nhìn thấy được vóc người cực tốt của hắn, đó không phải dáng người do rèn đúc từ trong mấy phòng tập thể thao, mà là nhờ vào sự khổ luyện từ cuộc sống cực khổ quanh năm suốt tháng.

“Cái gì cũng đều làm qua, 15 tuổi ở công trường dọn gạch, dọn cũng mấy năm. Sau đó đổi qua mấy cái nghề khác.” Levi chuyển đề tài. “Tôi ngủ ở đâu?”

“Phòng khách ở dưới lầu cứ tùy tiện chọn một phòng, có đôi khi tôi ở đây, có đôi khi tôi về nhà, nhưng trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở đây. Đối với cậu, người được tôi mượn, tôi có một điều kiện, chính là cậu không được hỏi tôi vì sao, hơn nữa mặc kệ chuyện gì xảy ra, thì cậu cũng phải diễn tới cùng với tôi.”

“Tôi biết, nói nhiều vô ích, tôi không phải dạng lảm lời, anh không muốn nói tôi sẽ không hỏi, hơn nữa nhất định sẽ cùng anh diễn tới cùng, yên tâm.” Levi đi cùng Nguyên Thiếu Lăng đi tới trước, đánh giá căn phòng được trang trí thô sơ. “Đây không phải nhà của anh?”

“Đây là nhà của tôi, nhưng trong vòng 1 tháng tiếp theo, đây là nhà của ‘chúng ta’. Ở trước mặt bất kỳ ai, thậm chí dù cho lúc chẳng có ai, thì cậu cũng phải nhớ kỹ hiện tại chúng ta đang hẹn hò, thân phận của cậu là bạn trai của tôi. Cậu hiểu chứ?”

Levi nhìn chằm chằm Nguyên Thiếu Lăng: “Anh tưởng tôi ngốc à, tôi đương nhiên biết.”

Nguyên Thiếu Lăng đi tới trước: “Dù cho bất kỳ ai, bao gồm cả cha mẹ tôi, bạn bè, cha mẹ cậu, bạn bè, nếu như ở bên ngoài tình cờ gặp phải người mà cậu quen biết, tôi cũng cần cậu không được làm lộ.”

Người thanh niên phía sau không nhin được: “Tôi nói tôi biết rồi, yêu cầu thật đúng con mẹ nó nhiều.”

Nguyên Thiếu Lăng đưa người vào trong một căn phòng khách bên ngoài: “Cha mẹ của cậu sẽ không phản đối cậu hẹn hò cùng một người đàn ông khác chứ?”

Sắc mặt của Levi có chút xấu xí: “Bọn họ mất từ lâu rồi.” Hắn nhìn quét trong vòng, Nguyên Thiếu Lăng thì lại nghiêm túc nhìn biểu tình của hắn, trong mắt hiện lên một tia tình quang.

“Phòng này đi, dù sao cũng như nhau.” Levi đi vào. Tuy rằng trước đó hắn nói hắn muốn giường lớn, trên thực tế hắn cũng chẳng kém chọn gì. Vào căn phòng, đem cái đồng quần áo mà Nguyên Thiếu Lăng vừa nãy mua cho hắn ném xuống sàn nhà, xoay người lại hỏi. “Đại thiếu gia, còn gì dặn dò không? không thì tôi đi tắm đó.”

Nguyên Thiếu Lăng lập tức sửa lời của hắn: “Nhớ phải gọi tên của tôi, dù cho ra ngoài hay đang ở nhà, xưng hô là cái dễ bị phát hiện nhất.”

Levi hừ nói: “Tôi còn chẳng biết anh tên gì, sao gọi?”

“Thiếu Lăng.” Nguyên Thiếu Lăng nhìn con mắt của Levi. Trong khi anh nói ra tên của mình, thì đối phương có thể thấy được ở trong mắt của anh một thâm tình không hiểu.

“...” Levi sửng sốt một chút.

Nguyên Thiếu Lăng chờ hắn.

“Thiếu ... Lăng.” Hắn vô thức mà gọi. Ngay lúc này Levi tưởng ra, cái người này có tên thật là dễ nghe, phối cùng với dạng người càng thêm hợp. Hắn vừa gọi xong, Nguyên Thiếu Lăng nhẹ nhàng mà nở nụ cười. Đây chính là lần đầu tiên mà Levi có thể thấy được nụ cười phát ra từ trong nội tâm của Nguyên Thiếu Lăng, nụ cười hàm chứa sự tích cực, nụ cười đó khiến cho khuôn mặt của Nguyên Thiếu Lăng vốn dĩ trong trẻo nhưng lạnh lùng lại đột nhiên dương quang, khiến cho khuôn mặt trở nên sống động tới động nhân.

Người này lớn lên thật là đẹp mắt. Rõ ràng khuôn mặt rất đẹp, lại không thể nói anh nữ tính, có thể vì khuôn mặt của anh quá ít khi biểu cảm, khiến cho người ta vừa muốn tiếp cận vừa muốn tránh lui ba thước. Nhìn gần, thì hai lông mi bởi vì quá dài mà cong lại có chút loạn, dưới lông mi chính là một đôi mắt trong trẻo, ở đó vừa chứa một chút lạnh, rồi lại hết lần này tới lần khác mang phần trong trẻo nhưng lạnh lùng không tương xứng động nhân. Ngay lúc này, khi đôi môi anh nâng lên, dẫn ra một nụ cười, khiến cho trong đầu vị Ngưu Lang thích học đòi kia nghĩ tới, ngoại trừ cụm từ ‘mặt như hoa đào’ thì quả thực chẳng tìm được từ nào để hình dung được nữa. Hắn bị con mắt của anh hút vào thật sâu, lại không phát hiện nhịp tim mình đã bị trật nửa nhịp rồi.

“Gọi lại đi.” Nguyên Thiếu Lăng mở môi ra, tựa như bà đồng đang dụ dỗ, Levi không hề phòng bị đã bị anh mê hoặc, mở miệng gọi thêm 1 tiếng. “Thiếu Lăng.”

Một tiếng gọi tự nhiên như vậy, Nguyên Thiếu Lăng càng nâng nụ cười sâu hơn. Levi nhìn anh, nghe anh chậm rãi khen 1 câu. “Ngoan.” Đột nhiên ngay lúc đó, tựa như mê hồn trận được phá giải, tinh thần hồi nãy vừa bị kéo đi lập tức như thủy triều trào về đại não của Levi.

“Đệt!” Hắn rống lớn. “Ngoan cái gì mà ngoan! Anh coi tôi là thằng nhóc quậy phá hư hỏng à?”

Leiv nghĩ Nguyên Thiếu Lăng là một người có ẩn tình phía sau, nhưng mặc kệ là ẩn tình gì, thì hắn không thể nào tìm tòi tra hỏi được, cũng như hắn cũng không thích người khác tra hỏi hắn.

Levi tắm rửa xong đi ra ngoài, Nguyên Thiều Lăng đang ở sân thượng nói chuyện cùng người nào đó. Hắn nhìn quanh, ở trong phòng khách nhìn thấy một quầy bar, trong đó có không ít rượu vang. Nguyên Thiều Lăng nói gì nhỉ, trong vòng một tháng sắp tới, đây cũng là nhà của hắn. Cho nên hắn có thể ở ngay trong nhà của mình uống rượu, chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?

Nguyên Thiều Lăng cúp máy đi vào trong, người kia lóa thể nửa người trên, chỉ mặc một cái quần sọt ngồi trên sofa uống rượu của anh.

Levi nhìn anh lắc lắc cái ly: “Không ngại chứ?”

Nguyên Thiều Lăng nhìn chai rượu vang đỏ ở trên bàn, giương mắt nói: “Một ngụm của cậu cũng vài nghìn đó, cẩn thận đừng để đổ.”

Cái ly trong tay Levi bị thả lỏng, thiếu chút nữa rơi xuống phía dưới. Con mẹ nó đây là rượu gì vậy hả, một ngụm tới mấy ngàn, vậy cái chai này tới bao nhiêu lạng hả? Nếu như hắn đem toàn bộ rượu trong quầy kia của Nguyên Thiều Lăng đi bán có phải hắn sẽ phát tài hay không?

Nguyên Thiều Lăng ngồi xuống sofa đối góc với hắn, tựa như biết hắn đang nghĩ cái gì, liền nói với hắn: “Cậu không cần nghĩ nhiều, chỉ là cái chai mà cậu lấy vừa lúc lại là chai rượu mà tôi quý nhất. Mấy chai khác không đáng giá như thế đâu.” Thế nhưng, cái chai rượu mà hắn vừa mở ít nhất ... hơn 100.000, thậm chí có khi tới mấy triệu, nhưng người này ngay cả mí mắt cũng chẳng chớp, có thể thấy rõ một người nhiều tiền tới mức nào, cũng hiểu được tại sao quản lý của mình với vị đại thiếu gia này lại cúi đầu khom lưng.

Nguyên Thiều Lăng mở TV xem, được một lúc hai người bắt đầu giành TV, Nguyên Thiều Lăng gần đây có xem một bộ phim, anh có đầu tư vào nó, mà diễn viên chính vừa lúc lại là bạn của anh, nên khi rảnh rồi sẽ xem thử. Mà Levi lại muốn xem trận bóng sắp chiếu, hai người họ không ai nhường ai, cuối cùng đương nhiên ông chủ nhà giành được quyền quyết định.

“Được, vậy anh coi đi.” Levi nguy hiểm mà nhú mắt, nghĩ thầm anh không cho tôi xem TV, tôi đi uống chai rượu hơn mấy trăm ngàn của anh. Hắn ‘ha’ rồi ngồi yên ở đó, cầm lấy chai rượu không ngừng rót vào ly, đổ hết 7 phần rượu mới bắt đầu nốc ‘òng ọc òng ọc’.

Nhưng mà hành vi ấu trĩ của hắn chẳng khiến cho Nguyên Thiều Lăng đau lòng một chút nào.

Tuy rằng là vang đỏ, nhưng nếu uống hơn phân nửa, lượng rượu đó đủ khiến cho một Ngưu Lang mới như hắn bắt đầu thấy hồ đồ.

“Này,” Levi dựa vào sofa, nhích dần tới chỗ Nguyên Thiều Lăng, một tay khoác lên đầu vai Nguyên Thiều Lăng, dựa vào người anh mà ngồi.

“Làm gì, uống say?” Nguyên Thiều Lăng nhìn cái chai trên bàn, một chai rượu hơn mấy triệu của anh chưa tới nửa tiếng đồng hồ đã bị người này uống hết phân nửa, thực sự là như trâu ăn hoa mầu đơn. Lại không ngờ người này ợ rượu, ghé vào lỗ tai của anh nói: “Rượu của anh chẳng có gì đặc biệt cả, một chút, cũng

không ngon.”

Nguyên Thiếu Lăng tức giận đến nổi nộ cười: “Vậy cậu nhổ ra hết cho tôi.”

“Tự anh tới làm đi.” Levi nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng noãn chỉnh tề, có chút đắc ý.

Trên TV đang phát quảng cáo, quảng cáo cực kỳ nhột trí, nhưng tên Ngưu Lang đang uống say dựa đầu vào vai của anh còn nhột trí hơn. Levi nói xong liền nhìn anh, lẳng lặng nhìn, nhất thời không hề lên tiếng, anh cũng chẳng lên tiếng, chờ xem người này muốn gì.

Levi giơ tay lên, chậm rãi lướt nhẹ qua hàng lông mi cong của Nguyên Thiếu Lăng, ở trên cổ của anh phun ra một hơi rượu, nửa ngày, hơi có chút nghi hoặc hỏi: “Anh thật là đàn ông?”

Nguyên Thiếu Lăng một tát đập người té xuống sàn.

## 4. Chương 4

**Editor: Mai\_kari**

**Beta: KaoriOkawa**

Sáng ngày hôm sau vị Ngưu Lang mới của chúng ta tỉnh lại dưới ánh mặt trời, liền phát hiện mình đang cong người nằm ở trên sàn nhà.

“???” Nhìn sàn nhà xa lạ, tất cả mọi thứ chung quanh đều xa lạ, một hồi lâu sau hắn mới nhớ ra được hắn là đang ở trong nhà người khác. Đứng lên khỏi sàn nhà, hắn phát hiện tối qua mình lại nằm ngủ ở phòng khách, mà ngủ từ hồi lúc nào hắn lại chẳng nhớ rõ.

Tuy rằng trời đã sáng tỏ, nhưng đồng hồ báo thức trên tường phòng khách lại nhắc hắn chưa tới 7h. Hắn gấp dài bước vào phòng vệ sinh mở nước, rửa mặt, sau đó ra ngoài dạo một vòng quanh nhà của Nguyên Thiếu Lăng. Cuối cùng hắn bước vào phòng bếp.

Nguyên Thiếu Lăng còn chưa nghĩ tới chưa cùng nhau lên giường lại đã có thể cùng nhau ăn sáng, anh nhìn nhìn chén cháo trên bàn, lại nhìn nhìn người đang cầm đĩa đưa cho anh, nhìn không được nhú mày.

“Cậu có biết bộ dạng hiện tại của cậu rất giống một người ngoại trừ tạp dề ra thì chẳng mặc gì hay không?”

Levi phần trên chỉ mặc mỗi một cái tạp dề. Hắn cũng có mặc quần sọt, nhưng do nửa người trên cái gì

cũng không mặc, mà quần sọt ở dưới cũng bị tạp dề che mất, lộ ra hai cái chân thon dài, mà nhìn chính diện lại giống như đang chơi trò lôa thể mặc tạp dề vậy,

Vừa mới sáng lại nhìn thấy cái cảnh khiến cho làm cho người ta mơ màng vô hạn thể này, Nguyên Thiếu Lăng hầu như muốn chảy máu mũi.

“Tôi mặc vậy mà anh ngại gì chứ?” Levi ác thanh ác khí đem đôi đũa nhét vào trong tay Nguyên Thiếu Lăng. “Chưa thấy qua đàn ông lôa thể à?”

Nguyên Thiếu Lăng nghĩ cần phải nhấn mạnh tính hướng của mình một chút, nên anh ngồi xuống ghế, nhìn người ngồi đối diện mình. “Tôi thích đàn ông.”

“Tôi đương nhiên biết anh thích đàn ông, bằng không anh cần bạn trai làm gì?”

“Vậy cậu có biết bộ dạng này của cậu đối với một người thích đàn ông mang tính kích thích lớn thể nào không?”

“Vòng vo.” Levi kéo cái tạp dề trên người ra quăng đi. “Vậy được rồi chứ?”

“...” Nhìn chăm chăm cánh tay cân xứng hữu lực cùng cơ ngực của hắn, Nguyên Thiếu Lăng quả thật không còn biết nói gì.

May mà người này không phải loại hình anh thích, nếu không cứ tiếp tục như vậy sợ anh không chịu nổi qua mấy ngày.

Ăn cơm xong Levi chủ động đi dọn chén bát, Nguyên Thiếu Lăng phát hiện hắn cũng không phải là tệ. Bữa sáng cũng biết làm, mà hơn nữa còn chủ động tự giác đi làm, tất nhiên là biết cách tiếp nhận thực tế.

Levi rửa chén xong đi ra, Nguyên Thiếu Lăng ở trên lầu gọi hắn. Hắn lần đầu tiến vào trong phòng ngủ của Nguyên Thiếu Lăng, đi vào liền thấy một căn phòng lớn thật lớn, ở đối diện sofa có một cái TV treo tường thật lớn.

... Nếu phòng ngủ tên khốn này có TV mắc gì phải giành TV cùng hắn?

“Chuyện gì?” Levi thấy được cái TV đó tâm tình cực kỳ tệ.

Nguyên Thiếu Lăng ném cho hắn một cái đồng hồ: “Mang.”

Levi mặc danh kỳ diệu cầm cái đồng hồ: “Tôi không thích mang đồng hồ.”

Nguyên Thiếu Lăng cởi bỏ quần áo mặc ở nhà, từ ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo, quay đầu lại nói: “Hơn mấy triệu, không muốn thì trả lại đây.”

Chỉ một cái đồng hồ lại mắc tới vậy, Levi cầm đồng hồ, chẳng đáng mà nói: “Ai thèm chứ, tôi đành miễn cưỡng mang vài ngày.”

Nguyên Thiếu Lăng buồn cười liếc nhìn hắn 1 cái, hắn mang vào rồi, mới bắt đầu nhìn vóc người của vị đại thiếu gia lạnh như băng trắng noãn này so với tưởng tượng thì đẹp hơn khá nhiều. “Nhìn gầy, nhưng rắn chắc nha.” Hắn nhếch khóe môi cười.

Nguyên Thiếu Lăng mặc quần áo trong, lần lượt cài nút áo, lấp lửng với câu khen ngợi của hắn.

“Anh muốn ra ngoài?”

“Đi bàn công việc, cậu cùng tôi đi.”

“Tôi không đi được chứ.”

“Vì sao cậu lại không đi, hiện tại cậu đang hẹn hò cùng tôi, đừng quên, tôi cần phải dẫn cậu đi giới thiệu với bạn bè.”

“...”

“Với lại, nếu chúng ta đang hẹn hò, tuy rằng không cần lên giường, nhưng việc tiếp xúc cơ thể thân mật thì nhất thiết phải có, bao gồm cả nắm tay, ôm, hôn.”

Levi lập tức phản bác: “Công việc của chúng tôi không tới mức phải hôn khách hàng nha, chúng tôi làm công việc đảng hoàng, không có bán thân.”

Nguyên Thiếu Lăng cau mày, cảm thấy kỳ quái nói: “Hôn một cái mà sao thành ra bán thân vậy hả?”

“Miệng của tôi chẳng phải cũng trên thân tôi sao?” Levi mất hứng, chẳng lẽ từ cổ trở lên chẳng phải thuộc cơ thể à?

Nhận được câu trả lời đó Nguyên Thiếu Lăng cũng không tức giận, nói rằng: “Đừng quên cậu đã uống gần hết chai rượu mấy triệu bạc của tôi, nếu như tôi trả cậu về ít nhất cậu cũng phải trả lại tiền rượu cho tôi.”

Cái quái gì ... “Mẹ nó anh chính là đang cố ý bẫy tôi! Sao hôm qua anh không nói?”



“Tôi qua vì sao tôi phải nói?” Trong ánh mắt của Nguyên Thiếu Lăng chợt hiện lên chút ánh sáng狡 hoạt. Levi cảm thấy mình chính là bị anh lập bẫy rập! Cố ý đặt bẫy rồi bắt hắn nhảy vào! “Với lại mấy Ngưu Lang chuyên nghiệp không thể không cùng khách tiếp xúc thân mật. Hay là — cậu với đàn ông cảm thấy ghê tởm?”

“Tôi chưa thử thì làm sao mà biết?” Levi nhú mày, còn đang oán thầm, thì Nguyên Thiếu Lăng đã ở trước mặt hắn.

Anh tới phía trước thêm 1 bước, chớp mũi anh lại đụng trúng chớp mũi của hắn.

“Thử một lần rồi sẽ biết.” Vừa nói xong, thì hơi thở đã kề sát với Levi.

Anh hôn hắn, môi nhẹ nhàng mà chạm nhẹ, thông thả mút vào. Levi cứng ngắc, tựa như hóa đá không cách nào nhúc nhích. Hắn trợn mắt nhìn con mắt chậm rãi khép kín của Nguyên Thiếu Lăng, đường kẻ hai mí cùng hàng lông mi dày đen của đối phương cực kỳ rõ ràng. Đầu lưỡi của Nguyên Thiếu Lăng mở môi hắn, đầu lưỡi ẩm ướt chui vào trong miệng của hắn.

Hắn căng thẳng, hàm răng không tự giác mà cắn lại, lại bị người kia nhanh chóng nắm lấy cằm. Nguyên Thiếu Lăng trợn mắt nhìn hắn 1 cái. “Nhắm mắt lại.” Người thanh niên xinh đẹp ra lệnh.

Dưới giọng nói khàn khàn không bình thường của Nguyên Thiếu Lăng, Levi nhắm hai mắt lại. Hắn bắt đầu vụng về hôn trả đối phương, trên thực tế, cùng đối phương dây dưa miệng lưỡi thế này không khiến cho hắn thấy phản cảm, chán ghét. Hắn không biết đầu lưỡi của Nguyên Thiếu Lăng có gì khác biệt với phụ nữ hay không, bởi vì đây là nụ hôn đầu của hắn, nhưng nụ hôn của Nguyên Thiếu Lăng khiến cho hắn phải chảy mồ hôi, khiến cho hắn cảm thấy dù hiện tại đang dây dưa ẩm ướt vẫn như miệng khô lưỡi khô, thế nên càng muốn nhiều hơn.

Mà hắn cũng phát hiện được, kỹ xảo hôn môi của Nguyên Thiếu Lăng không có thành thạo hơn hắn là bao, có việc lần đối phương cắn trúng phải lưỡi cùng bờ môi của hắn, nhưng không tới mức cắn đau.

Hắn thậm chí có thể khẳng định, Nguyên Thiếu Lăng thực sự chẳng hơn hắn. Nói không chừng kinh nghiệm còn không bằng hắn.

Nghĩ như vậy, chẳng hiểu sao hắn muốn cười.

Một hai phút sau, Nguyên Thiếu Lăng hơi mở lớn miệng, anh mạnh mẽ mút mạnh đầu lưỡi của Levi một cái, sau đó từ trong môi của đối phương lui đi ra, đẩy mạnh Levi.

“Xem ra không có vấn đề gì.” Vị thanh niên tuần tú trẻ tuổi kia xoa xoa đôi môi bị ướt bọt khiến cho ẩm ướt, trong ngực hơi hơi phập phồng. Quần áo của anh còn chưa mặc đàng hoàng, 3 hàng nút áo vẫn chưa cài xong, khiến cho phần ngực trắng nõn mà rắn chắc khi hai người tách nhau ra mơ hồ lọt vào đường nhìn Levi, cổ họng đối phương bất tự giác nuốt vài ngụm nước bọt.

“Cậu với đàn ông, cũng không phải không được.” Lại nói thêm 1 câu.

Một câu này chẳng khác gì một quả bom, khiến cho một người thanh niên chưa từng bao giờ nghi ngờ tính hướng của mình, nhưng chẳng bao giờ quen qua bạn gái, vẫn không rõ bản thân mình về phương diện tình cảm có thiên hướng về phía đàn ông hay không, hầu như có thể xem là đã kích.

“Chỉ, chỉ bằng một nụ hôn thì làm sao mà biết được, hôn môi thôi thì chứng minh được gì.” Người thanh niên đang bị đã kích kia nói.

“Ồ?” Nguyên Thiếu Lăng hơi hơi nhíu mày, hai mắt của anh hạ xuống giữa hai chân của Levi, liếc nhìn vài cái, rồi tiện đà ngẩng đầu phát sinh một tiếng châm biếm. “Cậu khẳng định chỉ một nụ hôn đã có thể cương cứng còn gọi là không được?”

“...” Người nào đó lúc này mới chú ý, thì ra cái chỗ ở phía dưới mình, thực sự đã dựng thẳng trước Nguyên Thiếu Lăng! Thật lâu sau, trong miệng Levi mới phát sinh ra 1 tiếng kêu không thể tin được: “...Đệt!...”

“Hiện tại hôn nhân đồng tính đều đã được hợp pháp, đây cũng không phải chuyện kinh thế hãi tục gì, chỉ là thích đàn ông thôi mà, cũng không cần phải ngạc nhiên tới vậy.”

Vị Ngưu Lang mới kia không cách nào tiêu hóa được cái việc đã xảy ra cùng với tương lai sau này, còn muốn cãi lại: “... Tôi không thích đàn ông.”

Nguyên Thiếu Lăng xoay người nhìn gương, vừa chỉnh sửa quần áo vừa không mặn không nhạt mà nói: “Nó chẳng liên quan tới tôi, chuyện của cậu tự cậu hiểu là được, nhưng đừng có làm hỏng công việc của cậu.”

Mẹ nó, anh ngược lại chẳng thèm để ý, tôi kiên trì nghĩ bản thân mình thích phụ nữ hơn 20 năm này, hiện tại anh nói cho tôi biết tôi với đàn ông cũng có thể, vậy rốt cục tôi đây là thích nam hay là thích nữ? Levi sắp tan vỡ rồi.

## 5. Chương 5

**Editor:** Mai\_kari

**Beta:** Kaori0kawa

Nguyên Thiếu Lăng mặc quần áo, áo trắng quần đen môi đỏ mọng đôi mắt sáng, vóc người lại cao, thân hình gầy vừa đúng chuẩn, thắt lưng thon dài được khóa lại dưới lớp vải vóc hàng hiệu, cả người đều tỏa ra khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng, phú quý, còn đẹp hơn mấy người mẫu đã qua photoshop trên tạp chí.

Anh đang chỉnh lại cổ áo, từ gương nhìn Levi uể oải không phấn chấn, nói: “Còn nữa, nói tên tiếng Trung của cậu cho tôi biết, tôi không thể cứ gọi nghệ danh của cậu hoài như vậy được.”

“Tôi tên Lý Duy.” Levi nhắm mắt lại, hít sâu một ngụm, từ chối nửa ngày rồi cục bỏ qua, thích đàn ông thì thích đàn ông đi, dù sao thì với hắn tính hướng cũng chẳng phải vấn đề quan trọng. Nghĩ thông suốt rồi, nhất thời trên mặt lại mang nét sáng.

Nguyên Thiếu Lăng mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vị Ngưu Lang, phảng phất muốn từ biểu tình trên mặt hắn thấy được chút chu ti mã tích gì: “Đây là tên thật của cậu?”

Ngưu Lang liếc nhìn anh nói: “Đương nhiên là tên thật, tôi lừa anh làm gì? Dùng tên giả có thể lừa được cơm nhà anh sao?”

Nguyên Thiếu Lăng tiếp tục nhìn hắn hai giây, mới dời sang tấm gương.

Thì ra Nguyên Thiếu Lăng phải đi bàn công việc, thế nhưng đối phương dường như rất thân thuộc với anh, Nguyên Thiếu Lăng kéo Lý Duy qua giới thiệu, đối phương còn lên tiếng: “Chúc mừng..” Tuy rằng Lý Duy không rõ việc đang quen một người bạn trai thì có gì đáng để chúc mừng.

“Lý tiên sinh tướng mạo đường đường anh tuấn phi phàm, không biết đang làm ở đâu?”

Lý Duy còn chưa biết phải trả lời thế nào, thì chợt nghe Nguyên Thiếu Lăng nói: “Hắn vận chuyển gạch ở công trường.”

Cái người này, vậy mà cũng nói được. Mà Nguyên Thiếu Lăng cũng không xem là nói bậy, dù sao lúc trước hắn ở công trường chính là dọn gạch, hắn đành phải cười cười với đối phương: “Tôi cùng Thiếu Lăng chính là quen được nhau trên công trường đó.”

“Ồ ...” Lúc này đối phương kéo dài giọng, sau đó nghiêm túc nhìn hắn, đột nhiên kỳ quái nói: “Sao tôi cảm thấy cậu có chút quen mắt nhỉ?”

Lý Duy hận không thể mang ngay một cái mặt nạ trên mặt mình, vội vã trả lời: “Vốn có khá nhiều người lớn lên nhìn giống nhau, nhìn quen mặt cũng chẳng phải chuyện lạ.”

Mà Nguyên Thiếu Lăng ngồi ở bên cạnh hắn diện vô biểu tình mà nói: “Có thể những người chuyên vận chuyển gạch lớn lên nhìn tương tự nhau.” Nói xong liếc mắt nhìn Lý Duy, ánh mắt có chút ý vị thâm trường. Lý Duy bị anh nhìn chòng chọc có chút không được tự nhiên, ho một tiếng. “Các anh cứ nói chuyện chính sự đi, tôi tự mình chơi.” Nói xong hắn lấy điện thoại di động ra chơi game, không ngẩng đầu lên nữa.

Nói xong công việc thì cũng đã tới bữa trưa, đối phương muốn mời ăn trưa, Nguyên Thiếu Lăng mượn có trong nhà có việc, uyển chuyển từ chối. Lên xe, chạy chưa được vài phút, Nguyên Thiếu Lăng đột nhiên hỏi: “Sao y lại nghĩ cậu quen mặt?”

“Anh hỏi tôi tôi hỏi ai?” Lý Duy dừng một chút, ngạo mạn dương dương tự đắc. “Thế nhưng tôi có thể đoán được nguyên nhân.”

“À?” Nguyên Thiếu Lăng hơi hơi nhú mào, chờ mong đáp án của hắn.

“Chẳng lẽ anh không phát hiện tôi rất giống một minh tinh nào đó à? Tôi làm việc ở Tân Nguyệt Lâu mỗi ngày đều có một đám khách nữ vì tôi mà tranh giành muốn nát đầu. Có người thấy tôi quen mặt cũng chẳng lạ, người lớn lên đẹp trai tất nhiên được hoan nghênh.”

Nghe đáp án như thế Nguyên Thiếu Lăng có chút thất vọng, thế nhưng cũng chẳng bất ngờ, lúc này câu trả lời vốn cũng nằm trong dự liệu của anh. Anh cầm chặt tay lái, chê cười nói: “Tôi hôm qua lúc tôi tới Tân Nguyệt Lâu lại thấy cậu rảnh tới mức chẳng phải tiếp khách nào, chẳng lẽ mấy người tranh giành cậu bị nát đầu nên vào viện hết rồi sao?”

Lý Duy chẳng đáng mà nói: “Tôi hôm qua tôi đang chờ khách của tôi, ai biết nửa đường đụng phải anh?”

Nguyên Thiếu Lăng đáp lại bằng một nụ cười chẳng đáng: “Mở to mắt mà nói dối.” Tôi hôm qua nếu không phải người này tự dựng nhảy ‘giáo huấn người mới’, thì sao anh có thể giữa một đám người chú ý được tới hắn.

Ngưu Lang bị đáp trả đang muốn phản bác, Nguyên Thiếu Lăng đột nhiên hỏi: “Trưa muốn ăn gì?”

“Không phải anh muốn về nhà sao?”

Nguyên Thiếu Lăng nói: “Tôi không về, đó chỉ là cái cớ từ chối mà thôi, lẽ nào anh muốn người khác đang trong lúc anh ăn cơm cứ nói anh quen mặt hoài sao?”

Anh nói xong, Lý Duy liền nhìn anh. Sau đó Ngưu Lang tóc vàng kia chậm rãi ngã người, dựa vào mặt kính xe nhìn thẳng Nguyên Thiếu Lăng nói: “Anh tri kỷ hơn tưởng tượng của tôi đó nha.”

Vị thanh niên đang lái xe chợt cười: “Chẳng phải cậu đang làm người của tôi? Đương nhiên tôi phải nghĩ cho cậu rồi. Bảo bối à, hiện tại em là duy nhất của anh đó.”

Nụ cười của anh quả thực là khiến cho đại địa hải dương đều phải nở đầy hoa tung khắp dương quang, thậm chí nửa câu sau lại mang nét chọc ghẹo như thế, ở dưới ánh mắt trưa, khiến cho khuôn mặt ôn nhuận tuần mỹ không gì sánh kịp. Qua một lát sau Lý Duy mới trừng mắt nhìn: “Anh nên cười nhiều hơn 1 chút, nếu như anh cười nhiều, thì number one của Tân Nguyệt Lâu nhất định bị mất danh hiệu.”

Nguyên Thiếu Lăng không khách khí mà nói: “Number one đó để dành cho cậu đi giành đi.”

Cuối cùng hai người họ quyết định đi Hồng Lĩnh ăn hải sản, sau khi ăn xong thì tới bãi biển dạo một vòng.

Vùng này có khá nhiều bãi đá ngầm, Lý Duy nhảy lên một tảng đá, sau đó lại nhảy lần lượt lên mấy tảng đá cao hơn. Nguyên Thiếu Lăng ở bên cạnh nhìn hấn nói: “Đừng nghịch, bộ cậu là con nít sao?”

Người nọ nhảy xuống một tảng đá cao, đứng ở trên một tảng đá khá là bằng phẳng ngoắc ngoắc Nguyên Thiếu Lăng: “Lên đây, tôi đỡ anh.”

Hấn từ ở trên nhìn xuống anh, bộ dạng ngồi chồm hồm vươn tay ra đó rất là vững vàng, nét mặt cũng khiến người khác tin cậy, mà nét mặt tràn đầy chờ mong như thế lại mang chút ngây thơ, khiến cho Nguyên Thiếu Lăng không muốn từ chối. Anh nhìn một dãy tảng đá đang kéo dài, chỉ chỉ một chỗ bên cạnh Lý Duy để leo lên nói: “Tôi lên từ chỗ đó.”

Nói xong anh cởi giày, kéo ống quần, lui về phía sau vài mét.

Nguyên Thiếu Lăng ngẩng đầu, nhìn Lý Duy. Anh ở dưới ánh mặt trời, chạy thẳng tới dãy đá ngầm. Dáng người thoăn thoắt, gió biển thổi ngang qua, mái tóc đen sáng bóng vung lên trong gió, dường như muốn anh hòa quyện vào nắng gió nơi này. Trong nháy mắt đó, anh cùng phong cảnh bên người anh bỗng nhiên trở nên đẹp cực kỳ, tựa như một mỹ cảnh tuyệt thế. Anh nhắm về phía tảng đá mà anh đã chọn, Lý Duy đứng ở bên tảng đá bên cạnh chờ anh. Ngay lúc anh sắp tới gần, thì ở trên có một bàn tay vươn ra về phía anh, không chút do dự bắt lấy.

Người kia dùng sức kéo lấy anh, anh mượn lực, đơn giản xoay người leo lên.

Anh nhìn một chút đầu vai của người thanh niên trên tảng đá, hai người theo quán tính mà ngã người ra sau một chút. Lý Duy ôm chặt lấy Nguyên Thiếu Lăng, bọn họ vững vàng đứng trên tảng đá.

Lý Duy chậm rãi ngã người xuống phần đất bằng phẳng, nhìn Nguyên Thiếu Lăng đang thở dốc dưới bầu trời, nhếch miệng cười: “Tôi đón được anh rồi.” Hấn vươn tay, lau nhẹ mồ hôi vươn trên trán của Nguyên Thiếu Lăng. Nguyên Thiếu Lăng ngồi trên người hấn, hai mắt bình tĩnh không gợn chút sóng.

“Nếu tôi thật sự thích đàn ông, tôi sẽ thích người như anh.” Hấn đột nhiên nói.

Nguyên Thiếu Lăng lãnh tĩnh trả lời: “Tối hôm qua chẳng phải còn ghét tôi sao?”

“Tôi không có ghét anh. Chỉ là anh lớn lên khá đẹp trai, tôi muốn nói với anh mấy câu.” Hiển nhiên, đây là chân tướng mà Lý Duy hậu tri hậu giác phát hiện được.

Nhưng mà người thích Nguyên Thiếu Lăng nhiều lắm, nhiều lắm, nhiều tới mức dù cho ai nói thích anh, thì anh đều có thể như hiện tại chẳng chút gợn sóng sợ hãi nào, anh thậm chí có thể chẳng thèm để ý tới phần lớn những người đó. Thế nhưng,

“Cậu không thể thích tôi.” Nguyên Thiếu Lăng chậm rãi kéo cánh tay đang đặt ở trên lưng mình xuống. “Tôi không muốn cuối cùng cậu bị tổn thương.”

Đây là câu nói thật lòng.

“Bởi vì tôi là Ngư Lang sao? Bởi vì chúng ta thân phận quá khác biệt?” Hắn muốn đứng dậy, xoay người đổi lại thành người kia nằm dưới, tay dùng sức.

Nguyên Thiệu Lăng mặc cho người kéo, lặng lẽ. Nếu như vì thân phận Ngư Lang của Lý Duy, thì giữa hai người họ trái lại chẳng có chút vấn đề gì cả. Nguyên Thiệu Lăng cúi đầu nhìn đôi mắt đang nhìn mình chẳng tha của Lý Duy. “Cậu rồi sẽ biết được nguyên nhân.”

Lý Duy bắt quá chỉ là một công cụ của anh, không chỉ là đơn giản là một người bạn trai được mượn về. Nếu như Lý Duy biết anh, biết quá khứ của anh thì hắn sẽ hiểu rõ thôi. Anh tránh khỏi sự giãy dụa của Lý Duy mà nói: “Cậu nhớ kỹ, giữa hai chúng ta chỉ là một giao dịch, chúng ta ở bên nhau chỉ cần 1 tháng là sẽ kết thúc. Đừng làm mấy chuyện dư thừa.” Anh dám cam đoan, một tháng sau dù cho đổi lại thành anh cầu xin Lý Duy, Lý Duy cũng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ nói mấy câu ngu ngốc này với anh.

Mà Ngư Lang kia xoay người ngồi xuống, hắn chẳng có chút nổi giận hay thỏa hiệp gì với lời Nguyên Thiệu Lăng nói cả, cho tới giờ đó cũng không phải phong cách của hắn. Hắn ngửa đầu nhìn Nguyên Thiệu Lăng, nhếch miệng cười tà: “Con người tôi, chuyện mà người khác càng không muốn tôi làm tôi càng thích thử một lần.”

Nguyên Thiệu Lăng ngồi ở ngay chỗ ngược sáng, ngoại trừ đôi mắt sâu thẳm kia, hắn không thấy rõ được biểu tình của Nguyên Thiệu Lăng lúc này.

Nhưng Nguyên Thiệu Lăng lại có thể nhìn thấy rõ ràng được biểu tình của Lý Duy, hắn cười chẳng khác gì một tên côn đồ, vô câu vô thúc phóng đảng không kèm chế được, đó là loại hình tuyệt nhiên bất đồng với người mà Nguyên Thiệu Lăng đã từng yêu.

“Tôi đã nói rồi, nghe hay không là chuyện của cậu, hy vọng tương lai sau này cậu đừng hối hận.” Thanh âm của Nguyên Thiệu Lăng chợt đông lại như nước đá, dưới ánh mặt trời lại trở nên xa cách.

Tên ngốc này muốn thế nào thì cứ thế đi, anh không xen vào. Dù sao anh vốn dĩ cũng chẳng phải người tốt lành gì.

## 6. Chương 6

**Editor:** Mai\_kari

**Beta:** Kaori0kawa

Về tới nhà, Lý Duy ở phòng tắm dưới lầu tắm rửa một cái. Sau khi tắm xong vẫn mặc một cái quần sọt

mang dép lê ra ngoài, vừa ra tới bên ngoài liền thấy một cảnh thiếu chút nữa khiến cho hắn phải té quỵ.

Nguyên Thiếu Lăng chẳng biết đã thay đồ từ lúc nào, hiện tại mặc nguyên một cái váy nữ liền thân, màu đỏ, trang điểm nhạt, đeo mái tóc giả dài, đang ngồi trên sofa lật xem tạp chí.

Đầu óc của Lý Duy không chịu nổi cảnh trước mắt, hét lớn; “Nguyên Thiếu Lăng! Anh con mẹ nó là chuyển giới hả?” Kêu xong đột nhiên hiểu rõ được sự hồ nghi trong lòng, hiểu được lý do vì sao Nguyên Thiếu Lăng lại bảo hắn sau này nhất định bị tổn thương, lẽ nào chính vì cái bí mật này?

Đối phương vốn đang nghiêm túc đọc tạp chí, bị hắn đột nhiên hô lớn như thế có chút giật mình buông tay, khiến cho cuốn tạp chí từ trên đầu gối rớt xuống mặt sàn.

“Nguyên Thiếu Lăng” ngẩng đầu nhìn thẳng Lý Duy, gương mặt Lý Duy đầy sự khùng hoảng. “Nguyên Thiếu Lăng” đột nhiên hiểu ra được gì đó, chợt thay đổi nét mặt cho Lý Duy một nụ cười quyến rũ, còn ngoắc ngoắc ngón tay về phía hắn.

“Lại đây.” Người đó dùng khẩu hình miệng nói với hắn.

Lý Duy lại lui về sau vài bước. Hắn có thể tiếp nhận việc mình thích đàn ông, nhưng hắn không thể chấp nhận được việc đối phương vừa là nam vừa là nữ.

Hành vi của Lý Duy khiến cho “Nguyên Thiếu Lăng” không vui, người đó tức giận nhìn hắn, nhưng giữa khuôn mặt lại mang nét hờn dỗi, cái biểu cảm thể hiện một cách tự nhiên tới vậy làm thế nào một người đàn ông lại làm được vậy hả? Huống chi Nguyên Thiếu Lăng còn là một người đàn ông 3 không.

Mà ngay lúc hắn đang lo sợ nghi hoặc, thì trên đỉnh đầu của mình chợt phát ra tiếng của một người đàn ông: “Chỉ số thông minh của cậu thấp tới vậy sao? Chẳng lẽ không nhận ra được người đó có phải tôi hay không sao?”

Thanh âm kia làm hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy gì? Thấy người thanh niên mà hắn vừa mới quen tối hôm qua đang đứng ở sau hàng rào bảo hộ của cầu thang xoay vòng. Nguyên Thiếu Lăng vẫn còn đang mặc bộ áo sơ mi trắng mà hồi sáng anh mặc, không có mang tóc giả, cũng không mặc váy hay nâng ngực, đích thị là Nguyên Thiếu Lăng đàn ông 100%.

Nhưng điều đó càng khiến hắn thêm kinh ngạc.

“Anh là Nguyên Thiếu Lăng. Vậy người này là ai?” Lý Duy chỉ vào Nguyên Thiếu Lăng mặc đồ nữ đứng bên sofa, đột nhiên phát hiện đối phương kỳ thực thấp hơn Nguyên Thiếu Lăng nhiều, nhỏ gầy hơn nhiều, vậy hắn là — một cô gái thứ thiệt.

“ ... ”

Nguyên Thiếu Lăng phiên bản nữ kia ở bên ghế sofa cười tới nghiêng ngả.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Sao mà cậu đùa vui quá vậy Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Buổi chiều Lý Duy đã làm ra một chuyện cực kỳ mất mặt, thế nhưng Lý Duy cũng không nghĩ chuyện đó mất mặt. Lần đầu gặp mặt của hắn cùng Nguyên Phi Vũ chính là lần quen biết thú vị nhất trong cuộc đời của hắn, hơn nữa Lý Duy cũng không rành về phụ nữ, mà hắn với Nguyên Phi Vũ tính cách hợp, hai người trong chốc lát đã kết thành bạn.

Buổi tối Lý Duy xuống bếp làm cơm, Nguyên Phi Vũ kéo Nguyên Thiếu Lăng lên lầu, vào phòng của anh đóng cửa lại, Nguyên Phi Vũ không còn giữ nét mặt vui vẻ suốt buổi chiều tối với Lý Duy nữa, mà thay vào đó là một bộ mặt nghiêm túc: “Không ngờ hắn đẹp trai tới vậy!”

Nguyên Thiếu Lăng nói: “Không ngại thì em cứ thử đi, dù sao thì hắn cũng thích gương mặt này. Nhưng nếu em muốn biết rõ, thì hắn chính là em trai ruột của Đồng Huệ Ny đó.”

“Này, em xác nhận lại nha, em làm sao có thể có quan hệ với em trai của ả ta chứ.” Nguyên Phi Vũ cảm thấy đáng tiếc. “Nhưng em thấy hắn chẳng giống Đồng Huệ Ny tí nào.”

“Bọn họ đương nhiên không giống.” Nguyên Thiếu Lăng bình tĩnh cười. “Bọn họ làm sao mà như nhau được.”

Đúng vậy, người thanh niên đang ở dưới lầu kia chính là em trai ruột của Đồng Huệ Ny. Lúc lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, Nguyên Thiếu Lăng chỉ là nghi ngờ, sau đó anh mới khẳng định được Levi chính là nhị thiếu gia của Đồng gia. Đêm đó anh tìm cơ hội liên lạc Đỗ Kỳ, nói cho Đỗ Kỳ biết chuyện gì, rồi nhờ đối phương điều tra hiện tại Đồng Huệ Vũ thế nào. Rất nhanh Đỗ Kỳ đã chuyển kết quả tới cho anh — Levi đang làm việc tại Tân Nguyệt Lâu, chính là nhị thiếu gia Đồng gia Đồng Huệ Vũ.

Tuy rằng không biết vì sao hắn đường đường cậu ấm lại không làm lại chạy đi làm Ngưu Lang, nhưng cũng như anh đang che giấu mục đích của mình trước Đồng Huệ Vũ, thì đối phương cũng ẩn giấu thân phận thực sự của mình. Cho nên mặc kệ phát sinh chuyện gì, mặc kệ Đồng Nguyên Vũ phát hiện ra rằng Nguyên Thiếu Lăng chỉ đang lợi dụng hắn để chọc tức chị gái hắn Đồng Huệ Ny, thì cuối cùng hai người họ vẫn không thiếu nợ nhau.

Cùng lúc đó, nhị thiếu gia kia đang ở trong bếp xào cơm, trong miệng còn đang hừ hừ một ca khúc, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

Mà bất kể là Levi, hay là Đồng Huệ Vũ, thì với Nguyên Thiếu Lăng, cũng chung một tác dụng. Đồng Huệ Ny đoạt tình yêu từ trong tay anh, thì anh dùng chính em trai ruột của cô ta để bổ khuyết vị trí trống. Dù chỉ là giả, thì ở ngay bữa hôn lễ cũng sẽ giáng một đòn khiến hai người kia khó coi.

Lúc ăn cơm Nguyên Phi Vũ rời đi, Nguyên Thiếu Lăng đưa cô tới thang máy, Nguyên Phi Vũ nói. “Đừng



để cha chúng ta gặp hấn rồi nhận ra, trong thời gian này anh đừng dẫn hấn về nhà.”

“Anh biết.” Tuy rằng Đồng Huệ Vũ ít xuất hiện, nhưng không chắc được liệu cha của bọn họ có biết mặt người Đồng gia hay không. Về đến nhà, người nọ vừa lúc dọn xong chén bát và nhà ăn.

“Lý Duy.” Nguyên Thiếu Lăng ngồi ở sofa gọi, người thanh niên được gọi là Lý Duy kia vuốt tóc đi tới, một tay thọc vào áo ba lỗ, đang gãi ngứa.

“Chuyện gì?” Hấn mạn bất kinh tâm ngáp. Sau khi ăn xong chính là thời gian rảnh rỗi để nói chuyện, Nguyên Thiếu Lăng ngồi dài trên cái ghế dài, nghiêng đầu nói với Lý Duy. “Kể cho tôi nghe một chút chuyện của cậu đi.”

Lý Duy sững sốt một chút: “Anh muốn nghe gì?”

Nguyên Thiếu Lăng ngàng tay lên che đi ánh mắt quang mang, thờ ơ: “Cậu muốn nói gì cũng được.”

Lý Duy nhất thời nở nụ cười, cười đến có chút đánh đá có chút gian trá: “Được thôi,” Hấn nói. “Thế nhưng, dùng một cái hôn để trao đổi.”

Nguyên Thiếu Lăng nghiêng người nhìn hấn, đôi mắt cực kỳ ánh mắt sáng ngời dưới ngọn đèn nhấp nháy lờ lờ: “Cậu thực sự thích tôi sao?”

Lý Duy một chân quỳ gối dưới chân ghế sofa ngay bên cạnh Nguyên Thiếu Lăng, cúi đầu, nhìn thẳng khuôn mặt Nguyên Thiếu Lăng mà nói: “Tôi nghĩ — ít nhất tới cửa thích rồi, sau này nhất định sẽ càng thích, bởi vì tôi muốn biết nếu thử thích anh thì sẽ như thế nào.”

“Cậu chính là dạng người tin nhất kiến chung tình sao?” Nguyên Thiếu Lăng đưa tay ôm lấy mặt của Lý Duy, đột nhiên hôn lên môi hấn một cái. “Nói đi, chuyện của cậu.”

Sờ sờ môi, thanh niên tóc vàng có chút không được tự nhiên: “Hào phóng như vậy, lẽ nào anh từng hôn qua rất nhiều người?”

“Chân chính hôn môi chỉ có đối tượng đang hẹn hò.” Vị mỹ nam tuần tú nói.

Lý Duy cố gắng đào bới chuyện riêng của Nguyên Thiếu Lăng: “Vậy anh từng hẹn hò qua bao nhiêu người rồi?” Tuy rằng hấn dựa vào khả năng hôn môi của Nguyên Thiếu Lăng cảm nhận được, kinh nghiệm yêu đương của anh cũng không cao hơn hấn là bao.

Nguyên Thiếu Lăng vẫn không trả lời, đây không phải vấn đề anh cần phải trả lời. Anh xoay mặt, cách xa một khoảng với Lý Duy. “Hiện tại cậu bắt đầu kể chuyện được rồi.”

## 7. Chương 7

**Editor:** Mai\_kari

**Beta:** KaoriOkawa

Lý Duy ở bên cạnh anh ngồi xuống, bắt tay lại đặt sau ót, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Kỳ thực tôi cũng chẳng có chuyện xưa gì, tôi khi còn bé cũng giống mấy đứa nhóc khác thôi, một nhà ba người, chỉ là nhà của tôi nghèo hơn nhà người ta, cha tôi bị què một chân, nên mọi người chung quanh hay chọc tôi là nhóc con què. Khi còn bé tôi hay bị người ta ăn hiếp, còn vì chuyện đó nên hay đánh nhau với người ta, chậm rãi lớn lên thì đỡ hơn rồi, mấy đứa nhóc lúc trước hay ăn hiếp tôi giờ đều thành bạn tốt của tôi.”

Nguyễn Thiệu Lăng nở nụ cười.

Lý Duy cúi đầu nhìn anh, chẳng biết anh đang cười gì, nhưng nụ cười của anh rất đẹp, Lý Duy biết cũng không phải đang cười nhạo mình. Nhìn cái trán trơn bóng của Nguyễn Thiệu Lăng, hắn tiếp tục nói; “Khi còn bé hay bị ăn hiếp, nên tính cách tẻ lăm, tôi hay nổi cáu với cha mẹ mình.” Tâm tình của mình tựa như không cam lòng, ủy khuất, phần nộ luôn chiếm cứ trong lòng, không chỗ phát tiết, cũng chỉ có thể đem thương tổn đó đổ lên người thân.

Hắn nhìn trần nhà chậm rãi cười: “Lúc tôi 15 tuổi thì cha tôi bị tai nạn xe nên mất, đến nay vẫn chưa tìm được hung thủ gây tai nạn. Đợi đến khi cha mất rồi tôi mới thêm hận chính mình, mỗi lần nghĩ tới những chuyện mình đã làm, tôi liền hận không thể trở lại quá khứ đánh chết tên nhóc súc sinh đó.

Kỳ thực tôi cũng không phải cha mẹ tôi sinh ra, họ ở bên ngoài bãi rác nhặt được tôi. Nhưng họ đối xử với tôi tốt lắm, nhiều năm về sau đó cũng chưa có ai đối xử tốt với tôi như họ vậy.”

Hắn thở dài một hơi: “Năm kia mẹ tôi cũng đã qua đời, bọn họ sống trên đời này quá khổ, mà họ lại đem toàn bộ những gì tốt nhất của họ cho tôi, nhưng tôi, lại không cách nào đáp lại được ân tình đó.”

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của Lý Duy. Tay của hắn đang run rẩy, mà bàn tay còn lại có lòng bàn tay nhẵn nhụi mà ôn nhuận, vừa rộng vừa mang lực đạo ấm áp và trấn an.

Lý Duy nhìn qua Nguyễn Thiệu Lăng, đối phương ngược nhìn hắn.

“Tôi không nên bắt cậu nói mấy chuyện này, xin lỗi.” Nguyễn Thiệu Lăng nói. “Tôi vốn chỉ muốn nghe cậu kể một tí chuyện nhỏ nhặt thôi.”

Lý Duy nói cho anh biết mấy chuyện này, đối với Nguyễn Thiệu Lăng quả thật là ngoài ý muốn. Anh chỉ là muốn nghe một số chuyện lật vạt, nhưng người này lại mở rộng cửa tâm hồn cho anh vào.

Đây quả thật là không ổn.

Nguyên Thiệu Lăng suy nghĩ. Mà trong lúc anh đang cảm thấy không ổn, thì anh đã cầm lấy bàn tay run rẩy của Lý Duy.

“Hừ, tôi vốn không nên càu nhàu với anh.” Ngưu Lang nắm tóc, liền thay đổi thành bộ cười không kiềm chế được. “Bất quá hồi nhỏ tôi cũng không tính là quá bi thảm, ngược lại, đó là quãng thời gian hạnh phúc của tôi.”

Nguyên Thiệu Lăng hỏi: “Lý Duy là tên mà cha mẹ nuôi đặt cho cậu à?”

“Đối với tôi thì họ chính là cha mẹ ruột, không phải cha mẹ nuôi, tên của tôi là do cha tôi đặt, Duy chính là Duy trong duy nhất.”

Nguyên Thiệu Lăng lập tức giải thích cái tên này: “Duy nhất chính là toàn bộ, có nên họ đã dành cho cậu bộ tình yêu của họ dành cho duy nhất một mình cậu.” Nói xong, anh đột nhiên cảm giác như mình đang hòa vào trong quá khứ của Lý Duy, trở thành một phần trong đó. Chỉ là cũng không như lời Lý Duy nói “không có chuyện gì”, ngược lại, chỉ cần cái việc được người ta nhặt nuôi thì cũng đã xem như Đồng nhị thiếu gia này là người có nhiều chuyện xưa khó nói rồi.

Đến giờ ngủ, Lý Duy đi theo sau môn Nguyên Thiệu Lăng, Nguyên Thiệu Lăng đi trên cầu thang vòng xoay được mấy bước, Lý Duy cũng nghênh ngang đi theo sau anh.

“?” Nguyên Thiệu Lăng quay đầu lại nhìn hắn. “Phòng của cậu đâu có ở trên lầu.”

“Tôi suy nghĩ một chút.” Lý Duy nhìn anh, cười lưu manh. “Trước kia chẳng phải anh từng nói, dù cho lúc có người hay không chúng ta cũng phải giả bộ là người yêu. Lúc không có người — cũng bao gồm luôn đêm khuya 8 tiếng trên giường mà.”

“...” Nguyên Thiệu Lăng trên mặt viết ba chữ ‘cậu đùa à’ vừa hỏi, “Cho nên?”

“Cho nên chúng ta chẳng lẽ không ngủ chung?”

Lý Duy rút cục mạnh mẽ xông vào phòng ngủ người khác. Nguyên Thiệu Lăng bất đắc dĩ cầm một cái chăn mới gối mới ném cho hắn. “Tôi không quen ngủ cùng giường với người khác, cậu ngủ sàn đi.”

Lý Duy cảm mềm đã lạnh ngắt nói: “Bất cứ chuyện gì cũng cần có quá trình làm quen, anh cũng nên học tập một chút.” Nói chuyện thì rất có lý lẽ, sau đó vài bước nhảy tới bên giường, leo lên giường Nguyên Thiệu Lăng.

Hắn ngồi lên giường, cực kỳ không biết xấu hổ vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Đến đây đi, có một Ngưu Lang

chuyên nghiệp như tôi làm ẩm giường cho anh là một vinh hạnh đó.”

Nguyễn Thiếu Lăng đóng cửa phòng, cau mày nhìn hấn: “Xuống sàn nhà mà ngủ. Hoặc là cậu muốn tôi đập xuống?”

“ ... ”

Mặt dày mày dạn cọ xát nửa ngày, nhưng người này cuối cùng vẫn là vẫn bị Nguyễn Thiếu Lăng dùng chân “mời” xuống giường. Hấn rất là khó chịu ôm gối đầu ngồi trên sàn nhà, kỳ quái: “Bộ hồi trước lúc có bạn trai anh không có ngủ cùng với người ta à?”

Nguyễn Thiếu Lăng trừng mắt liếc nhìn hấn, ý bảo hấn câm miệng. Đáng tiếc cái nhìn này lại khiến cho Lý Duy hiểu sai mà đoán rằng, đúng, từ tiêu chuẩn hôn mê của Nguyễn Thiếu Lăng mà nói, thì khả năng anh cùng người ta ngủ chung với nhau là không có, với lại, điều đó chẳng phải xác nhận rằng Nguyễn Thiếu Lăng thật ra chính là xử nam hay sao?

Nhưng người này tướng mạo đẹp trai hơn sao kim, vừa có tiền vừa cáo tài mà tất xấu cũng không có, thì làm sao có thể được chứ nhỉ?

“Đừng suy nghĩ vẩn vơ.” Một cái gối đầu ném xuống cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Lý Duy, Nguyễn Thiếu Lăng từ đầu giường lấy ra một hộp mắt kính, lấy ra một cái mắt kính gọng vàng đeo lên. “Cậu ngủ trước đi.”

Lý Duy không biết Nguyễn Thiếu Lăng cận thị, Nguyễn Thiếu Lăng mang mắt kính khiến cho Lý Duy kinh ngạc.

“Anh bị cận?”

“Ừ.” Nguyễn Thiếu Lăng từ đầu giường lấy ra một quyển sách, trong phòng đã tắt đèn chính, chỉ chừa lại cái đèn nhỏ ngay tủ đầu giường. Mặt của anh ở dưới thấu kính, hòa cùng với ánh đèn vàng nhạt thời khiến cho anh càng thêm thành thực lạnh lùng và nhã nhặn.

Lý Duy cảm giác như mình không quen biết Nguyễn Thiếu Lăng này, Nguyễn Thiếu Lăng không mang mắt kính có chút môi hồng răng trắng cùng non nớt, rõ ràng như một công tử bột. Nhưng cái cảm giác trưởng thành của một người đàn ông mang mắt kính, khiến cho anh thoát nhìn so với Lý Duy lớn hơn vài tuổi, điều này vừa khéo, Lý Duy không biết đến tội cùng hấn thích hay không thích Nguyễn Thiếu Lăng mang mắt kính nữa.

Còn đối phương, hiển nhiên chẳng thèm để ý tới suy nghĩ của hấn.

Cái vấn đề mà vốn chẳng phải là vấn đề khiến cho Lý Duy chẳng thể hiểu được. Nhưng lúc này điện thoại của hấn chợt vang lên. Hấn cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, sắc mặt trầm xuống.

“Tôi ra ngoài tiếp điện thoại.” Hắn đứng lên, mặc quần sọt, lộ ra phần vóc người tuyệt hảo, khi thấy Nguyên Thiếu Lăng gật đầu, hắn dùng một loại tư thế coi là tiện nhất mà nhảy qua người của Nguyên Thiếu Lăng đang nằm trên giường, sau đó ra phía ngoài cửa, mở cửa ra ngoài.

Nguyên Thiếu Lăng nhìn chăm chăm Lý Duy đi ra ngoài, anh biết đó không phải là một cú điện thoại bình thường. Ban ngày Lý Duy cũng nhận điện thoại, khi đó Lý Duy vẫn chưa bày tỏ với anh.

Một lát sau Lý Duy vào, sắc mặt không tốt.

“Chuyện gì?” Nguyên Thiếu Lăng hỏi. Anh có chút lo lắng không biết đối phương có phải đã điều tra ra được gì không.

Thế nhưng có vẻ như anh đã lo lắng dư thừa, Lý Duy đặt điện thoại ở bên cạnh, cười với anh: “Thế nào, đại thiếu gia anh lo cho tôi à?” Cười tới đề tiện, tuyệt không thể hiện rằng mình đã biết được gì, khiến cho Nguyên Thiếu Lăng thở dài một hơi. Nếu không phải là chuyện đó, anh tiếp tục cúi đầu xem sách của mình, lười nói chuyện. Anh phát hiện Lý Duy không phải là dạng người nếu chú ý tới thì sẽ phát quang, mà là càng bỏ mặc thì lại phát sáng mạnh mẽ.

Quả nhiên, Nguyên Thiếu Lăng vừa thu lại tầm mắt của mình thì Lý Duy đã không vui mà “hừ” một tiếng, “Nếu anh đã lo cho tôi thì làm ơn lo cho tôi cùng đi, anh có biết thái độ này của anh dễ ăn đòn lắm không?”

Nguyên Thiếu Lăng nở nụ cười một tiếng.

Lý Duy nói: “Có người mai tìm tôi có việc, nhưng tôi không để ý tới họ.”

Nguyên Thiếu Lăng ngẩng đầu: “À.”

Lý Duy bò lên giường, cau mày nhìn thẳng Nguyên Thiếu Lăng, dường như muốn dùng ánh mắt mình xem thấu đối phương: “Cho chút phản ứng nữa được không? Anh có thể hỏi tôi là ai tìm tôi, có quan trọng hay không, có cần anh đi theo hay không mà.”

Nguyên Thiếu Lăng vừa muốn nói, trong phòng đột nhiên lại vang lên chuông điện thoại, lúc này lại đổi thành điện thoại của anh. Lý Duy tức nuối nhú mi, ngoan ngoãn trở về sà.

Nguyên Thiếu Lăng cầm điện thoại lên, mặt trên thể hiện một dãy số xa lạ. Vang lên vài tiếng, anh mới tiếp.

“Alô?”

“Thiếu Lăng.” Có người nhẹ giọng nói bên tai anh.

Thanh âm kia quen thuộc ngấm vào tận máu, rồi lại cực kỳ xa lạ, nó đột nhiên tiến vào khiến cho Nguyên Thiếu Lăng không kịp phòng bị, khiến cho cả người anh căng cứng. Nguyên Thiếu Lăng vĩnh viễn nhớ lấy giọng nói này, chủ nhân của nó đã từng khiến cho anh yêu thích sâu đậm, nhưng cũng hận tới thấu xương. Anh cảm thấy máu trong nháy mắt ngưng kết, mà chân mày anh cũng trong nháy mắt nhú thành chữ ‘sơn’.

“Đã tới lúc này còn gọi cho tôi làm gì?” Nguyên Thiếu Lăng cắn chặt răng, nhấn nhay, mới đem cái từ “cút” đang trong cổ họng nuốt xuống không bật ra.

Thật cam đảm, tên này lại dám gọi cho anh.

Lưu Diệu dường như đã uống say, trong điện thoại giọng nói mang chút ủy khuất, lại có chút cấp thiết. “Thiếu Lăng, em muốn giải thích với anh, em vẫn muốn giải thích với anh, em, hừ ... Kỳ thực lúc trước em không hề muốn ...”

“Bảo bối à, ai vậy? Nhanh cúp máy chúng ta còn tiếp tục nào, a, ừ, bên trong anh thật chặt nha, ừ ...” Một giọng nói không phải là Nguyên Thiếu Lăng bỗng nhiên tiến vào trong ống nghe, lại rất gần, khiến cho người đầu bên kia vừa mới mở miệng đã cứng họng.

Lưu Diệu hiển nhiên đã bị kinh hách: “Thiếu, Thiếu Lăng.. Anh, anh đang ở cùng ai ...”

“Ồ, bảo bối, ừ ...” Lý Duy ghé sát đầu vào đầu Nguyên Thiếu Lăng cất giọng. Lúc này hắn cực kỳ bội phục chính bản thân hắn, hắn phát hiện tiếng kêu rên của mình chẳng khác gì đang hành sự thật vậy.

## 8. Chương 8

**Editor: Mai\_kari**

**Beta: KaoriOkawa**

Nguyên Thiếu Lăng đưa tay bịt cái miệng đang “ư, ư, ư” bên cạnh mình, đẩy hắn ra một chút, quay lại nói vào điện thoại; “Tôi cúp.” Nói xong không chút lưu tình cúp thẳng máy.

Cất điện thoại, Nguyên Thiếu Lăng quay đầu nhìn chằm chằm Lý Duy. Lý Duy kêu 1 tiếng, hắn đưa tay kéo bàn tay đang bịt chặt miệng mình ra, nhìn Nguyên Thiếu Lăng, cười bí ối.

Nguyên Thiếu Lăng thở dài một hơi, nhìn đối phương vừa quấy rối mình xong hiện tại chẳng có chút gì hối lỗi, trái lại còn mang nét mặt chờ khen thưởng, mặt lạnh hỏi: “Cậu vừa làm gì thế?”

“Tôi giúp anh dẹp loạn đó, không cần cảm ơn.” Lý Duy nghiêng miệng, nhú mảy.

Nguyên Thiếu Lăng mặt không thay đổi nói rằng: “Cậu có biết cậu vừa phá hủy cơ hội gương vỡ lại lành với người yêu cũ của tôi hay không?”

“Đừng có gạt tôi.” Lý Duy hạ mi mắt, phì cười. Hắn lại một lần nữa nhìn Nguyên Thiếu Lăng, trong mắt chứa đầy tia sáng vừa chăm chú vừa chấp nhất, hắn nói rõ từng chữ với Nguyên Thiếu Lăng. “Cái mặt hôi nầy của anh không phải là muốn cùng gã đó gương vỡ lại lành, mà là — hận không thể đem gã bầm thây vụn đoạn.”

Sau khi nói xong trở lại khuôn mặt tươi cười cà lơ phất phơ.

Một lát sau, khóe môi Nguyên Thiếu Lăng cũng nhếch lên một nụ cười yếu ớt.

“Tôi nói đúng à?” Lý Duy kề sát mặt mình, áp trán vào người thanh niên tuổi còn trẻ trong treo nhưng lạnh lùng này.

Nguyên Thiếu Lăng cũng không có phủ nhận, chỉ là hỏi; “Cậu đoán rất đúng. Thế nhưng, Lý Duy, cậu nói cho tôi biết, bên trong ai quá chặt hả? Hửm? Cậu từng làm với đàn ông sao? Cậu biết làm thế nào sao?”

“Tuy rằng lúc trước tôi chưa từng làm qua, nhưng sau đó vẫn còn cơ hội làm anh mà, bảo bối.” Người đáp lời không chỉ ở trên môi Nguyên Thiếu Lăng chiếm ít tiện nghi, mà càng kề sát anh hơn. Đôi môi cùng hơi thở ấm áp của hắn phảng phất còn thoảng trên môi của Nguyên Thiếu Lăng. “Hey, công lao của tôi lớn vậy chẳng lẽ không thưởng được một cái hôn sao?”

Nguyên Thiếu Lăng không có nói sai. Hắn chính là dạng người tin vào nhất kiến chung tình.

Lý Duy đưa tay tháo đi cặp mắt kính của Nguyên Thiếu Lăng, mặt hướng về phía trước 1 chút, chạm vào đôi môi mềm mại của anh. Còn đối phương, không hề từ chối hắn.

“Môi của anh mềm mại như mây vậy.” Trong miệng hắn chợt vang ra một câu tựa như thơ, tiện đà như mãnh thú mà đem người áp ngã xuống giường, mái tóc xỏa xuống gối đầu mềm mại.

Hắn gấp gáp hôn người dưới thân mình, đôi tay chui vào chăn của Nguyên Thiếu Lăng, chạm vào phần hông rắn chắc trơn trượt của anh. Rất nhanh, bắt đầu cách một lớp quần áo mà cọ sát phần thân dưới của anh. Ngay lúc này, Nguyên Thiếu Lăng đột nhiên chấm dứt nụ hôn ướt át cùng Lý Duy, đẩy người trên mình ra.

“Thưởng vậy đã đủ chưa.” Người thanh niên xinh đẹp thở hổn hển, cổ họng nóng khô mà nói. Bởi vì nụ hôn hôn nồng nhiệt hồi nầy, mà gò má của anh ửng đỏ, mà khuôn mặt bình thường trong treo nhưng lạnh lùng của anh càng thêm diễm lệ, thoát nhìn còn đẹp hơn cả phụ nữ gấp mấy lần.

Làm sao mà đủ được, rõ ràng mới tới cao trào mà, hồi nãy bụng kêu cồn cào thậm chí phần thân dưới còn đang cương cứng, đột nhiên lại bị chặn đứt ý đồ ăn người, Lý Duy bị đẩy qua một bên, phần uất tức giận nói: “Anh có còn chút nhân tính nào hay không? Phía dưới của tôi làm sao giờ?”

Nguyên Thiếu Lăng nói: “Tự mình giải quyết đi.” Nói xong một lần nữa cầm lấy quyển sách, không chút để ý tới Ngưu Lang đang phần uất ngồi bên cạnh, lật sách đọc.

“Anh được lắm.” Lý Duy mạnh mẽ đập mạnh cái giường, kêu gào nói. “Anh nhớ kỹ, đã tới được phân nửa liền ngừng, anh cho rằng tôi sẽ ngoan à? Cứ chờ mà coi.”

Nói xong đi xuống giường, giơ ngón giữa về phía người nằm trên giường, sau đó chui vào buồng vệ sinh.

Chờ Lý Duy đi ra khỏi từ phòng vệ sinh thì Nguyên Thiếu Lăng đã tắt đèn đi ngủ. Ánh trăng rải vào trong phòng, trong phòng một mảnh an bình, Lý Duy thậm chí cảm giác mình không nên quấy rối sự yên lặng này, hần im lặng đi tới bên giường, người trên giường không có một chút động tĩnh. Hần ở dưới ánh trăng nhìn anh một chút.

Đang mộng đẹp.

Dưới ánh trăng hần nở một nụ cười nhẹ, trên mặt không còn sự kiêu ngạo và tùy tính như thường lệ, thay vào đó là một khuôn mặt đầy dịu dàng, khuôn mặt đó hòa vào màn đêm, ôn hòa bình tĩnh tới mức đó không còn là mặt của hần nữa.

XXXXXXXXXXXX

Ngày hôm sau Nguyên Thiếu Lăng tỉnh lại, thì trong điện thoại thấy tin nhắn ngắn.

“Thiếu Lăng, chúng ta gặp mặt đi, xế chiều hôm nay 3h em ở chỗ cũ chờ anh, em có vài lời muốn cùng anh nói. Em sẽ chờ anh. Lưu Diệu.”

Nguyên Thiếu Lăng mặt lạnh xóa tin nhắn.

Lý Duy ở trên sàn ngủ như con heo chết, tay chân bành ra, đầu và chân thành một hàng, gối đầu đặt ở dưới bàn chân, trong miệng ngáy ầm ầm, trên người chỉ mặc mỗi cái quần lót, vóc người lại cực kỳ tốt, nhưng cái thứ nằm ở dưới phần vải phía dưới đó lại đang ngẩng cao, thậm chí ở giữa còn ẩm ướt...

Thấy cảnh như vậy, Nguyên Thiếu Lăng nhú chặt vùng chân mày, mặt nhăn lại, tâm tình của anh chẳng biết vì sao lại không tốt tí nào, có một cảm giác muốn đưa chân đạp xuống cái thứ giữa hai chân của hần.

Nhưng anh không có làm vậy.



Mặc quần áo trắng hoàng rửa mặt sạch đi ra, Lý Duy vẫn còn đang ngủ tới chảy nước miếng.

Nguyên Thiếu Lăng đi tới, giơ chân lên đạp xuống, dùng sức đè mạnh: “Dậy, dọn sạch sàn nhà cho tôi.”

Nguyên Thiếu Lăng vốn là người ngăn nắp sạch sẽ mà vì một người nhất thời khiến căn nhà mình như cái ổ chó, khiến cho người thanh niên khiết phích này chịu không nổi.

Lý Duy chép chép miệng, vẻ mặt hoang mang mở mắt ra, Nguyên Thiếu Lăng đạp mạnh hẳn mấy cái: “Dọn xong rồi đi làm điểm tâm.”

“...” Người nằm trên đất mơ màng mà ôm lấy chân anh, ở ngay mấy ngón chân của anh ngáp một cái thật to, nuốt nước miếng một cái. “Tôi là con chó anh nuôi.”

Nhưng mà chó thì không có bản lĩnh làm cơm. Người ta luộc trứng, chiên cơm rất là ngon nha, trứng vàng hòa cùng với cơm trắng, cùng với nước canh nồng, thoát nhìn ngon miệng.

Nguyên Thiếu Lăng ăn vài miếng, Lý Duy ngồi đối diện nâng má nhìn anh. “Thế nào, có phải ăn rất ngon không? Không phải tôi tự khoe, nhưng mà cơm trứng tôi làm ngon hơn cửa hàng bên ngoài lắm đó nha.”

Nguyên Thiếu Lăng nhìn cái đầu ổ gà vàng khè chưa có chấy của Lý Duy, cảm thấy cái đầu đó cùng phần cơm này chẳng có chút đồng nhất, cảm thấy có chút buồn cười, hờ hững nói: “Miễn cưỡng tạm được.” Cũng là chén cơm thôi mà, lên mặt làm gì cơ chứ.

“Ngoại trừ cha mẹ tôi, anh là người đầu tiên ăn cơm tôi làm đó.” Lý Duy không nhìn anh, cầm chiếc đũa lên bắt đầu ăn phần của mình, vừa ăn vừa lải nhải. “Anh còn không chịu cảm kích người ta nữa.”

XXXXXXXXXXXX

Nguyên cả buổi chiều Nguyên Thiếu Lăng ở trong phòng đọc sách, tuy rằng muốn xử lý một ít công việc, nhưng căn bản chẳng làm ra được chút thành quả nào cả.

Lý Duy từ bên ngoài trở về, cầm một đồng hồ mới mua từ siêu thị về, đặt ở phòng bếp rồi đứng ở cửa phòng sách, hất gõ lên cánh cửa hai cái thì người bên trong phòng mới quay đầu trả lời hắn: “Mới về?”

Lý Duy chân dài bước vào phòng, nghi ngờ nhìn mặt của Nguyên Thiếu Lăng, hỏi: “Có tâm sự à, đại thiếu gia?”

“Chuyện không liên quan tới cậu.”

“Tôi kể cho anh nghe một chút chuyện của tôi, anh cũng nên nói một chút chuyện của anh coi như hồi báo

chứ, như vậy mới là công bằng.”

Nguyên Thiếu Lăng cười: “Cậu bắt quá là do tôi dùng tiền mượn tới, tôi cần phải công bằng với cậu sao? Đến thời điểm cậu cầm tiền bỏ đi, chúng ta không còn gì với nhau nữa, không cần thiết phải nói rõ hiểu nhau quá làm gì.”

“Nếu như tôi không cầm tiền của anh thì sao?” Người thanh niên đứng ở bên cạnh từ trên cao nhìn xuống anh hỏi. “Một tháng này tôi vẫn sẽ như cũ giả làm bạn trai của anh, nhưng tôi cũng mong anh hãy nhớ rõ một chút khả năng sau này. Nguyên Thiếu Lăng, giữa chúng ta có thể không phải là một sự giao dịch.”

Người này vẫn ngây thơ như thế, hần căn bản không hiểu, giữa hai người không phải là sự giao dịch, mà ngay từ ban đầu đã là sự lợi dụng. Giữa bọn họ vĩnh viễn không có khả năng.

“Cậu vẫn cứ đi làm Ngưu Lang đi.” Nguyên Thiếu Lăng xoay người, nhìn mấy vi tính của mình. “Giữa chúng ta vẫn chỉ là giao dịch.”

“Nguyên Thiếu Lăng,” Lý Duy ở sau lưng anh nói. “Tôi thề, tôi không theo đuổi được anh tôi không mang họ Lý.”

Đáp án này có chút ngoài dự đoán. Một tên Ngưu Lang bình thường lại muốn theo đuổi Nguyên đại thiếu gia, lại có thể kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, quả thật là không biết trời cao đất rộng tới cực điểm.

Nhưng mà hần cuồng vọng thề như vậy thì có sao? Hần vốn không phải họ Lý, mà chỉ có mình hần nghĩ rằng Nguyên Thiếu Lăng không biết.

Nguyên Thiếu Lăng cảm giác hai người đang rơi vào vòng xoáy kỳ quái, trong tíc tắc đó, ngay cả chính anh cũng không rõ bản thân mình.

Bởi vì hiệu suất chẳng có, nên Nguyên Thiếu Lăng ngay người trong phòng sách liền tắt máy tính rời khỏi phòng.

Lúc anh đi ra thì thấy Lý Duy đang ở ban công phơi đồ, còn tranh thủ gọi điện cho ai đó. Bởi vì cửa ban công mở rộng, mà người nọ lại không cố kỵ, nên giọng nói truyền vào lỗ tai Nguyên Thiếu Lăng.

“... Một tháng mà tao lại không giải quyết được anh ta sao ... Chết tiệt! Tao con mẹ nó trời sinh đã đầy kỹ năng, người tài giỏi lại có kỹ thuật cao siêu ... Mày có tin giờ tao chạy qua đập chết mày không ... Ba tháng nhằm nhò gì, ba tháng sau tao tới thao mày đó.”

Giọng nói thì lưu manh, nhưng tay lại đang nghiêm túc phơi quần áo, một đồng quần áo được giặt sạch đang tung bay dưới ánh mặt trời, sau lưng hần thì có một đám tùng trúc cùng hoa cỏ chẳng chịt, trên cao chính là bầu trời rộng.

Hắn tựa như đang ở trên bầu trời, tia sáng mặt trời chiếu rọi mặt hắn, trong lúc hoảng hốt, trên người của hắn quanh quẩn một sự mâu thuẫn kỳ quái phá lệ, mà sự mâu thuẫn đó, lại khiến cho hắn trở nên đẹp trai độc nhất vô nhị.

Là một Ngưu Lang, vừa làm được lưu manh, vừa lên được phòng khách, vừa xuống được phòng bếp.

## 9. Chương 9

**Editor: Mai\_kari**

**Beta: Kaori0kawa**

Nguyên Thiếu Lăng nhìn hắn, nghe hắn cùng người bên kia điện thoại “tán tỉnh”, tuy rằng không biết hắn nói ba tháng là gì, nhưng cảm giác người này so với cậu ấm Đồng gia, thì thích hợp để làm tên lưu manh lớn lên ở nơi phố phường.

“Đệt, cái quần của tao rách rồi, không thèm nghe mày nói nữa, tìm mày sau.” Gỡ xuống cái điện thoại đang kê giữa má và tai, bỏ vào túi sau của quần jean, vừa định cúi xuống lượm cái quần rách, ngẩng đầu một cái liền thấy Nguyên Thiếu Lăng.

“Làm xong rồi?” Hắn nhìn anh nhếch cằm, đuôi lông mày ở dưới tia sáng, khóe miệng vẫn như cũ kiêu ngạo và tà khí không làm cho người ta chán ghét, nửa thân trên xích lõa, lộ ra vóc người rắn chắc khêu gợi.

“Sao không mặc áo?” Nguyên Thiếu Lăng nhú mày hỏi.

Lý Duy cầm lấy cái quần rách dưới đất, bất mãn oán giận: “Trời nóng như vậy, anh không thể ép tôi đang ở nhà cũng phải ăn mặc chỉnh tề được? Tôi ở nhà toàn chỉ mặc quần sọt không mặc áo, giờ còn mặc được cái quần jean đây nè.”

“...”

Nguyên Thiếu Lăng không nói gì nữa, Lý Duy cười; “Sao thế? Bị vóc người hoàn mỹ của tôi mê hoặc rồi à? Có phải cảm thấy mũi ngứa, nửa thân dưới rục rịch, muốn lập tức chơi đánh pháo với tôi không?”

Tên này từ đâu ra cái tự tin cuồng vọng đến thế vậy? Hắn cho rằng những người lớn lên đẹp hơn hắn, tính cách tốt hơn hắn, gia thế bối cảnh tốt hơn hắn anh chưa từng gặp qua sao?

Nguyên Thiếu Lăng không cùng hắn nhiều lời, xoay người muốn đi. Nhưng người sau lưng gọi anh lại: “Không tới giúp tôi phơi quần áo hả, tôi là tiểu tình nhân được anh bao dưỡng, chứ không phải người hầu

nha, tốt xấu gì anh cũng phải hỗ trợ chứ.”

Nguyên Thiều Lăng nhin không được cười lên một tiếng, nhưng khi quay đầu lại thì gắng kiềm lại nụ cười nơi khóe miệng, anh dùng khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lý Duy, nói: “Cậu chắc chắn không phải tiểu tình nhân được tôi bao dưỡng, nào có tiểu tình nhân nào từ ngoài vào trong thô ráp như cậu chứ?”

“Tôi mà thô ráp?” Người nọ ném quần áo trong tay xuống, kéo lưng quần tức giận nói. “Chỗ thô ráp nhất của tôi chính là chỗ giữa hai chân, anh muốn thử không?”

Nguyên Thiều Lăng nhìn hần, đầu của hần ở dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh, khiến cho cả người hần càng đặt biệt sáng chói.

“Cậu có thể bớt thô tục được không?” Nguyên Thiều Lăng cố ý nhíu mày. Có đôi khi anh không biết phải nói chuyện với người này thế nào, trước đây anh ít khi tiếp xúc với người khác, nhất là dạng người như Lý Duy, thực sự có khi hần khiến anh không thể chống đỡ được.

Lý Duy “Hừ” một tiếng: “Thô ráp cũng coi như to đi, tôi xem như anh đang khen tôi vậy.”

Người này quả thật không biết xấu hổ.

Hần tới kéo anh đi, ép anh phải cùng hần phơi quần áo, Nguyên đại thiếu gia lần đầu tiên làm cái chuyện này có chút cảm giác mới mẻ, nhất là lúc anh cầm cái quần khó khăn móc lên, lập tức bị người kia phê bình: “Hai bên cần phải được cân bằng, anh chỉ móc một bên chân quần, còn treo như vậy, thì —”

Lý Duy từ ở sau lưng anh đưa tay đặt lên mu bàn tay Nguyên Thiều Lăng, cùng anh cầm cái móc áo, một lần nữa chỉnh lại cái quần, tựa như hần đang ở phía sau ôm lấy anh.

Phần ngực ấm áp của hần cách một lớp quần áo Nguyên Thiều Lăng, hòa cùng với khí tức tuổi trẻ anh tuấn, và nguồn nhiệt nồng hậu bao phủ lưng Nguyên Thiều Lăng, tư thế mập mờ như vậy, cảm giác đụng chạm như vậy, anh biết là người khởi xướng đang có âm mưu.

Động tác của anh ngừng một chút, một giây sau, tay trên mu bàn tay anh có chút căng thẳng, hần ném quần ôm lấy anh.

“Lý Duy —”

“Bảo bối, hôm nay chưa hôn chào buổi sáng.” Một đầu lưỡi liếm cái cảm đường vòng cung duyên dáng của Nguyên Thiều Lăng, ở nơi đó dính lấy chất ẩm ướt và nóng hổi, đồng thời, có một cái gì đó đặt ngay móng của Nguyên Thiều Lăng, một thứ đó gì cách lớp quần không ngừng cọ sát.

“Đừng nháo.” Nguyên Thiều Lăng bình tĩnh lấy cùi chỏ chọc chọc bao tử Lý Duy.

“Việc hẹn hò của chúng ta bao gồm cả hôn môi, đây chính là điều anh đã nói, quên rồi sao?” Nhưng mà một tay của đối phương đột nhiên đưa lên chạm mặt của Nguyên Thiếu Lăng, hắn thấy trong mắt anh hiện lên sự phản đối, cho nên hắn không cho anh có thời gian từ chối.

Hắn mạnh mẽ hôn lên môi anh.

Dưới bầu trời, hắn mạnh mẽ triển miên cùng Nguyên Thiếu Lăng, dường như muốn đem toàn bộ linh hồn của anh hút ra, làm càn mà không ngừng mút vào trong miệng anh khiến cho hô hấp gấp gáp.

Hắn xoa lên phần hông vừa gầy vừa rắn chắc của anh, đưa tay tiến vào trong áo trắng, vuốt lấy phần bụng dưới phẳng của Nguyên Thiếu Lăng. Làn da của anh lạnh lẽo, cân xứng mịn màng, tựa như có ma lực, hút lấy tay hắn, khiến cho hắn không thể buông ra, chỉ có thể càng lúc càng dần sâu. Ngón tay của hắn rốt cục đụng tới được lưng quần của anh, mang theo chút tìm tòi mà vói vào trong, một đầu ngón tay chạm vào phần bụi cỏ, hầu như muốn ôm trọn lấy phần đó.

Khi hắn đưa tay chạm tới được vùng cấm địa, một bàn tay khác cách lớp quần vững vàng bắt được tay hắn.

“Hừ” một tiếng, hai đôi môi đột nhiên tách ra.

“Đi làm bữa trưa, chiều tôi có việc ra ngoài.” Nguyên Thiếu Lăng đẩy Lý Duy ra, tiện đà lau miệng mình. Lồng ngực của anh phập phồng vài cái, khuôn mặt đỏ ửng rất nhanh bình tĩnh trở lại, tựa như chuyện gì cũng chưa từng phát qua.

Tay anh lập tức bị người kia nắm lại, đối phương hung hăng nhìn anh: “Lại muốn bỏ dỡ giữa chừng?”

Anh trừng mắt nhìn hắn: “Bộ tôi chọc cậu sao?”

Ngưu Lang bị từ chối nhất thời á khẩu không trả lời được. Được rồi, anh không có chọc hắn, nhưng mà ngay trong lúc nước sôi lửa bỏng như vậy mà còn dừng lại, hơn nữa cũng không phải lần đầu, làm đàn ông ai mà chịu nổi. Hắn chỉ có thể bất mãn kỳ kèo: “Chẳng phải anh thích đàn ông hay sao, tôi chẳng lẽ không được? Hay là do chính anh không được?”

Nguyên Thiếu Lăng hất tay hắn ra, đường nhìn rơi vào tiền phương. Hắn nghe anh nói: “Tôi không phải ai cũng được.”

Hắn không phải đang hoạch hợ anh, hắn biết, chỉ là chẳng hiểu sao từ câu nói của Nguyên Thiếu Lăng hắn hiểu được một nghĩa khác.

Lại khiến cho trong lòng hắn buồn rầu đau khổ.

XXXXXXXXXXXX

Nhanh chóng tới 2h, Nguyên Thiếu Lăng chuẩn bị ra cửa. Lúc này anh không có gọi Lý Duy.

Ngưu Lang vẫn xích lôa nửa người trên đỉnh đặc ngồi xếp bằng trên ghế sofa chơi game, nhìn người thanh niên đang đi xuống cầu thang. “Hôm nay không mang tôi đi cùng à?”

Anh cũng chỉ liếc hần một cái: “Ừ.”

Lý Duy ném điện thoại đứng lên: “Vậy được thôi, anh đừng ở ngoài lén lút với người khác là được.”

Nguyên Thiếu Lăng đi xuống, đến cửa, Lý Duy ở sau lưng anh, anh khom lưng mang giày, hần lại nhìn chăm chăm cái móng của anh, chờ anh mang giày xong, liền vòng tay quanh lưng anh, mạnh mẽ ôm anh vào lòng.

Nguyên Thiếu Lăng bị ép tựa ở đầu vai Lý Duy, cau mày quay đầu lại hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Goodbye kiss.” Người phía sau không biết xấu hổ cười, môi bá đạo áp vào đôi môi Nguyên Thiếu Lăng.

Một tiếng sau. Nguyên Thiếu Lăng đứng trước cửa một quán cà phê.

Anh đã thật lâu không tới đây, một nơi đã từng trở nên rất quen thuộc, có thể sau một thời gian dài mà trở nên cực kỳ xa lạ.

Anh hay ở đây gặp Lưu Diệu, ở đây hẹn hò cùng đối phương, cũng là ngay tại đây chia tay với đối phương, nói chia tay cũng không chính xác lắm, phải nói là ngay tại đây anh đã bị gã bỏ rơi. Anh đã từng nghĩ nếu tới đây nhất định sẽ cảm thấy tràn đầy thống hận, nên cố gắng tránh xa. Anh cho rằng mình sẽ không bao giờ đặt chân tới đây nữa.

Nhưng ngay lúc này, anh lại một lần nữa tới đây, lại một lần nữa gặp lại gã.

Nguyên Thiếu Lăng không biết vì sao mình lại muốn tới đây. Hay là anh đang tới tìm một đáp án, một lời giải thích của Lưu Diệu, còn về phần tin hay không thì nói sau. Anh không biết mình liệu tìm được nguyên nhân hay không, nhưng anh có thể xác định rằng, dù cho với nguyên nhân gì, thì anh nhất định cũng sẽ không tha thứ.

## 10. Chương 10

Editor: Mai\_kari

**Beta: Kaori0kawa**

“Hoan nghênh — A, ngài lâu rồi chưa ghé qua, hoan nghênh ghé tới.” Người phục vụ vẫn là cô bé tuổi còn trẻ mà nhiệt tình như cũ, hầu như chẳng chút thay đổi. Ngay lúc Nguyên Thiếu Lăng bước qua cánh cửa màu hồng, thấy nụ cười ánh dương quang rộng rãi của đối phương, liền có cảm giác muốn bỏ trốn.

Nguyên Thiếu Lăng tới, anh đi tới một góc quán khá an tĩnh, trên ghế sofa ngồi chưa được 2 phút, thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Lưu Diệu? Anh không tiếng động nhú mày, lấy điện thoại ra, lại thấy cái tên bất chợt hiện ra khó mà giải thích được chớp động kiêu ngạo trên màn ảnh

“Chuyện gì?” Nguyên Thiếu Lăng nhận điện thoại.

Bên kia truyền đến tiếng nói lưu manh, đặc biệt làm ra vẻ: “Hey, bảo bối, có về nhà ăn tối không? Muốn ăn gì? Tôi dự định ra ngoài dạo một vòng, sẵn tiện ghé siêu thị mua ít thức ăn.”

“..” Nguyên Thiếu Lăng xoa xoa cái trán. “Tùy tiện.”

“Vậy là có về à?” Âm điệu bên kia cất cao, có chút đắc ý. “Vậy chúng ta ăn lẩu nha?”

“Cậu muốn cả nhà của tôi đều bay đầy mùi lẩu sao, Lý Duy.” Nguyên Thiếu Lăng kiên quyết phản bác đề nghị ngu xuẩn của Lý Duy, “Không được.”

“Nói tùy tiện cũng là anh, không được cũng là anh, anh thực sự khó hầu nha, vậy thôi tôi đi siêu thị xem thử.” Bên kia còn đang nói bô bô, bên tai, bỗng nhiên có một giọng nói nhẹ vang lên. “Thiếu Lăng.”

Nguyên Thiếu Lăng vẫn đang cầm điện thoại nghe Lý Duy huyền não như đang đọc diễn văn ở đầu bên kia điện thoại, anh khẽ nâng đầu, thấy được khuôn mặt mà anh đã từng quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn. Lưu Diệu đang đứng ở bên ngoài dãy ghế sofa, si ngốc nhìn anh, mà anh cũng nhìn gã, trong lúc nhất thời thanh âm trong điện thoại chợt trở nên xa xăm.

“— Vậy thôi tôi làm cái gì anh ăn cái đó đi, có nghe không hả, hey?”

“Nghe rồi.” Nguyên Thiếu Lăng tỉnh táo trở lại, trả lời.

“Hôn một cái nào, moak ~~~”

“Tôi cúp.”

Ngưu Lang kia lập tức bắt mẫn quát lớn: “Tôi con mẹ hôn anh mà anh không hôn lại hả? Tôi thật mất mặt mà! Hôn một cái!” Thanh âm cực lớn, đến mức Lưu Diêu đang ở đứng ngoài cũng có thể nghe thấy được, khiến cho sắc mặt của gã trong thoáng chốc liền thay đổi.

Vào ngay lúc này, Nguyên Thiếu Lăng nói: “Trở về sẽ chậm rãi hôn cậu, cậu muốn hôn thế nào thì hôn thế đấy. Ngoan. Bye bye.”

Thanh âm của anh dịu dàng chẳng khác gì mấy cặp tình nhân đang nói với nhau trong mấy bộ phim truyền hình, giọng nói nhu hòa cũng hòa cùng với khuôn mặt tuấn tú thể hiện tình cảm yêu đương, trở thành sự sát thương hơn bất kỳ nam diễn viên chính nào. Không chỉ mình Lưu Diêu, mà ngay cả người bên kia điện thoại cũng trở nên đứng hình, sau đó mới đột nhiên nói lắp: “Anh, ăn sai —“

Nguyên Thiếu Lăng mỉm cười cúp máy.

“Cậu có chuyện gì muốn nói?” Nguyên Thiếu Lăng nhìn chằm chằm Lưu Diêu, nét mặt vẫn còn nhu hòa như trước, dường như hai người bọn họ chưa từng có bất kì mâu thuẫn, hoặc thậm chí phản bội. Trong lòng của anh đầy vui vẻ, cũng có chút mâu thuẫn, xen lẫn tức giận, vì Ngưu Lang mà anh muốn được từ trong cửa hàng kia, rốt cục cũng phát huy được tác dụng rồi, hơn nữa còn đúng lúc nữa chứ.

Nếu không phải tên kia đang bị mình bỏ ở nhà, anh còn nghĩ chắc hai người họ đã lập kế hoạch từ trước.

Lưu Diêu nắm chặt vạt áo của chính mình, sau đó chậm rãi ngồi xuống trước mặt Nguyên Thiếu Lăng. “Hắn là — bạn trai mới của anh?”

“Không phải chuyện của cậu, hôm nay cậu tìm tôi muốn nói gì?” Nguyên Thiếu Lăng mạn bất kinh tâm nhận từ người phục vụ ly cà phê mà hồi trước anh hay uống, lúc đối phương hỏi Lưu Diêu, Lưu Diêu do dự một chút, cũng chọn món mà lúc trước gã thích.

Lưu Diêu hiện tại muốn kết hôn so với hồi trước cũng chẳng khác hơn là mấy, thậm chí có phần nhu nhược hơn, lúc trước Nguyên Thiếu Lăng nghĩ rằng gã cứ như con chuột nhỏ đáng yêu thành thật, nhưng bây giờ lại cảm thấy người trước mắt mình quá mức nhu nhược, ích kỷ bất trung. Làm thế nào mà hồi trước Nguyên Thiếu Lăng có thể xem gã là độc nhất vô nhị được chứ nhỉ?

Lưu Diêu mặt cực đỏ, gã rúc cổ, tựa như đang bị người ta ăn hiếp không dám ngẩng đầu lên, Nguyên Thiếu Lăng vẫn kiên trì ngồi ở đó chờ, một lát sau, gã mới lấy dũng khí, nhìn chung quanh một vòng rồi mới nói với Nguyên Thiếu Lăng: “Thiếu Lăng, kỳ thực, khi đó em không muốn bỏ rơi anh đâu.”

Nguyên Thiếu Lăng nở nụ cười.

Lưu Diêu nhìn anh một cái, chẳng hiểu vì sao anh lại cười, cảm thấy ánh mắt của anh vừa nguội lạnh lại xa xôi, lại tựa như đang cổ vũ, đó là nụ cười mà Lưu Diêu chưa từng biết tới, trong mắt của gã lại ánh lên lệ quang: “Thế nhưng lúc đó người nhà anh tới tìm em, bọn họ muốn em rời khỏi anh, không ngừng uy hiếp em, nhục mạ em, nói em bán mông, bọn họ, bọn họ trước sau tìm em rất nhiều lần, hơn nữa nhà em



cũng không đồng ý em và đàn ông ở bên nhau, lúc đó áp lực của em thật sự rất lớn, em thật sự chịu không nổi. Khi đó, khi đó vừa lúc —“

“Vừa lúc Đồng Huệ Ny để ý cậu, mà cô ấy vừa đẹp vừa trẻ, vừa là phụ nữ, ở bên cạnh cô ta thì không cần phải lo lắng có người nhục mạ cậu rằng bán mộng, tôi có thể cho cậu cái gì thì cô ta cũng có thể cho cậu cái đó. Bởi vì cậu không còn phải lo lắng hải hùng nữa, lại càng không tổn thất gì, cho nên cậu cân nhắc lợi hại, cuối cùng không chút lưu tình bỏ rơi tôi. Tình cảm cùng nỗ lực của tôi dành cho cậu, cậu vốn chẳng coi nó là cái gì —“

“Không phải!” Lưu Diệu đột nhiên kêu to, người phục vụ đang đối diện đi tới bị tiếng kêu đó khiến cho hoảng sợ, cô bưng khay đứng yên tại chỗ, có chút không xác định được là có nên tiếp tục bưng nước uống tới chỗ hai vị khác đó hay không.

“Không phải như thế, em thích anh, em vẫn rất quan tâm tới anh, thế nhưng em không còn cách nào khác, hai người đàn ông ở cùng một chỗ không có kết quả tốt.”

Ánh dương quang buổi chiều từ mái hiên tiến đến, vươn ở trên bàn, trên ghế sa lon, và trên mặt Nguyên Thiều Lăng. Anh vẫn mang nụ cười nhạt như thế, ánh nắng gắt đó khiến cho khuôn mặt tươi cười của anh tăng thêm phần băng lãnh.

Anh nhìn nước mắt của Lưu Diệu. Thế nhưng giờ này khắc này, lại cảm thấy cảnh tượng đó thực nực cười.

Anh đã từng thích gã, thương gã, yêu gã tựa như gã chính là bảo vật quý trọng nhất vũ trụ, không ngừng quý trọng gã. Cho gã những gì tốt nhất, dù là vật chất hay là tình cảm, cuối cùng gã cho anh lại cái gì? Hiện tại trước mặt anh lại nói thích, mà lại không có chút sám hối vì hành vi phản bội của mình, lại thể hiện sắc mặt bất đắc dĩ như người bị hại.

Buồn cười tới mức anh không nhịn được muốn vỗ tay.

Cho đến hôm nay, anh còn có thể nhìn rõ tới thấu triệt con người gã, cũng xác nhận rõ ràng hồi trước mình mù tối cỡ nào.

“... Em không muốn kết hôn Huệ Ny, em kỳ thực rất sợ, nhưng em lại không muốn thương tổn cô ấy, em nên làm gì bây giờ, em không biết ...”

Nguyên Thiều Lăng nhìn nước mắt người đối diện, sắc mặt nhìn thương cảm đó khiến cho anh cảm thấy chán ghét vô cùng, thanh âm không hề phụng phịu hỏi: “Vậy cậu muốn gì ở tôi?”

“Em, em, em không biết, em chỉ rất nhớ anh ... Em muốn giải thích rõ ràng với anh, lúc trước em bỏ đi, là em tổn thương anh, em không dám đối mặt với anh, chỉ biết áy náy chưa không làm được gì, điều là em sai.” Lưu Diệu hai vai run lên, nhát gan do dự xoa hai mắt. “Em vốn định, vốn định ... Thế nhưng em không biết anh đã ...”

Lúc này Nguyên Thiếu Lăng rớt cục “hô” cười 1 tiếng: “Đồng gia lớn như vậy, nếu cậu có thể kết hôn với Đồng đại tiểu thư, tương lai của cậu chắc chắn vượt qua tưởng tượng của cậu đó. Mà tôi, lẽ nào cậu nghĩ tôi sẽ ở nguyên một chỗ một mực chờ cậu? Cái gì khiến cho cậu ảo tưởng như thế, cậu cho tôi là một thánh mẫu ngây thơ ngu ngốc sao? Hay suốt thời gian qua tôi chưa từng làm gì cậu cùng Đồng Huệ Nỵ? Lưu Diệu.”

“Thiếu —“

“Tôi không có ra tay để dạy dỗ hai người, là gì hai nhà Nguyên Đồng có quan hệ làm ăn, chứ không phải vì tôi là một tên ngu si dù bị phản bội vẫn ngu xuẩn mà yêu gã chờ gã. Chuyện tôi yêu cậu vốn đã là chuyện quá khứ, chúng ta không thể nữa, tôi cũng không phải dạng người bị lường gạt qua vẫn có thể tâm bình khí hòa mà nghe cậu oán trách kẻ lể. Cậu đừng lầm, cũng đừng khiến cho bản thân trở nên tệ hại, nếu như Đồng đại tiểu thư biết tâm tư của cậu, cậu yên tâm, cô ta tuyệt đối sẽ không giống tôi cái gì cũng không làm, cô ta sẽ khiến cho cậu thảm hại đến không muốn sống.

Không nói nữa, tôi phải về nhà ăn lẩu cùng em ấy. Tuy rằng em ấy ngạo mạn kiêu ngạo, đầu óc không bình thường lại chẳng có chút gia giáo, nhưng điều tốt duy nhất mà em ấy có chính là chung tình, dù cho tôi là đàn ông em ấy cũng không ghét bỏ — Chỉ ít em ấy không định lên lút ở cùng tôi, mà em ấy chính là chẳng màn trời đất cứ thế theo đuổi tôi.”

Nguyên Thiếu Lăng lấy tiền ra đặt lên bàn, đứng lên đi tới trước mặt Lưu Diệu đang tròn mắt, nghiêng đầu liếc gã 1 cái: “Chúc cậu cùng Đồng đại tiểu thư tân hôn hạnh phúc, tôi sẽ tới tham dự lễ.”

Nói xong, anh sửa sang lại quần áo, không hề quay đầu cứ thế hướng thẳng cửa.

Dưới sự giật dây của Đỗ Kỳ và Nguyên Phi Vũ, anh từng nghĩ phải trả thù thế nào, anh quả thật là đi tìm một người giả làm bạn trai. Hiện tại anh mới biết kỳ thực anh chẳng cần phải làm gì cả, Lưu Diệu vốn cũng chẳng phải đang hạnh phúc như anh nghĩ.

Chỉ là trời xui đất khiến anh ở trong cửa hàng Ngưu Lang gặp được một người không thể tưởng, mà sự xuất hiện của người này lại đẩy ý vị đến thế.

Anh không biết.

Anh chỉ biết, anh vừa phát hiện địa vị của Lý Duy trong lòng mình lại cao tới thế. So với những gì mà anh đã nói với Lưu Diệu, thì còn cao hơn nữa kia.

Cho dù đối phương nói rằng tối nay sẽ nấu lẩu —

Không, chuyện này anh tuyệt đối không đồng ý.

Nguyên Thiếu Lăng ngồi trên xe, thời gian còn khá sớm. Anh lấy điện thoại ra, kéo tới dãy số mà trước

đây mới gọi cho mình không lâu, hình ảnh đối phương tóc vàng cùng nụ cười nguyên hàm răng trắng hiện trên màn hình, mấy giây sau, anh nhẹ nhàng mà hít thở 1 chút, cất điện thoại vào túi.

Anh không biết, anh chân trước mới đi, thì chân sau đã có một người đẩy cửa vào cùng một quán cà phê đó.

Người đó đầu đội mũ, phía dưới mũ lộ ra lọn tóc vàng, cùng với khuôn mặt anh tuấn chói mắt có chút lưu manh. Vị thanh niên anh tuấn mà lưu manh đó thông thả bước tới chỗ mà hồi nãy Nguyên Thiếu Lăng vừa ngồi qua, ở ngay đó, Lưu Diệu hồi nãy bị Nguyên Thiếu Lăng bỏ lại vẫn còn đang trong trạng thái cảm thấy thẹn phức tạp hỗn loạn.

Lưu Diệu cả người run rẩy, gã hối hận, hối hận lúc trước rời bỏ Nguyên Thiếu Lăng, hối hận hôm nay hẹn Nguyên Thiếu Lăng ra gặp mặt, cũng sợ, sợ rất nhiều chuyện, liệu Nguyên Thiếu Lăng có nói gì với Đồng Huệ Nỵ hay không. Trong đầu gã loạn tới mức không phân biệt được gì nữa, không ý thức được có người tới sau lưng mình, thẳng tới khi vai của gã đột ngột bị vỗ 1 cái.

“Thiếu Lăng — Tại sao lại là cậu?”

Người nọ nhếch miệng, cả người không chút đứng đắn lộ ra nụ cười không rõ nghĩa: “Hello, anh rể!”

## 11. Chương 11

**Editor: Mai\_kari**

**Beta: Kaori0kawa**

Xe chậm rãi lái ra khỏi con đường náo nhiệt, mấy phút sau, điện thoại của Nguyên Thiếu Lăng vang lên. Anh cầm điện thoại nhìn thoáng qua, thả chậm tốc độ.

“Thiếu Lăng.”

“Tao đang lái xe.” Nguyên Thiếu Lăng ngắn gọn nói.

“Người nhà mày vừa rời đi,” Bên kia nói. “Tao cũng không mấy để ý, thế nhưng sau đó phát hiện hần cứ ở nguyên mỗi một vị trí, hiện tại vẫn còn chưa rời đi.”

Nguyên Thiếu Lăng vốn định nói, tên đó có thể đang ở trong siêu thị nào đó, nhưng cơ hồ ngay lúc đó anh loại bỏ ngay khả năng này. Lưu Hướng Dương chuyên phụ trách báo cáo vị trí của Lý Duy cho anh, mà hiện tại hần lại đang ở một chỗ anh không thể tưởng tượng được.

“Hắn đang ở đâu?” Nguyên Thiếu Lăng nhẹ nhàng hỏi.

“Mày chắc chắn không đoán được, hắn bây giờ đang ở trong quán cà phê Poland mà lúc trước mày cùng Lưu Diệu hay ghé tới. Lúc thấy hắn ở đó tao nghĩ sao mà trùng hợp tới vậy, chẳng lẽ mày dẫn hắn theo à?” Người nọ nở nụ cười một chút, mà người còn lại quả nhiên một cái chớp mắt ngạc nhiên một cái sau, không chút do dự thả tay lái, đậu ở ven đường.

Dù cho đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng Nguyên Thiếu Lăng vẫn không nghĩ Lý Duy dám theo dõi anh. Cứ điện thoại trước đó, quả nhiên là hắn cố ý lừa anh.

Nguyên Thiếu Lăng kinh ngạc mà để ý manh mối không rõ này, càng không muốn hỏi mình, vì anh vốn chẳng thể cho ra được đáp án. Anh vốn tưởng rằng anh đang lợi dụng Lý Duy, thậm chí vì vậy mà cảm thấy xin lỗi và tiếc nuối. Nhưng hiện tại xem ra, có thể coi như giữa hai người họ đang lừa gạt lẫn nhau, đang chơi một trò chơi mà đối phương không biết.

Đồng-Huệ-Vũ.

Nguyên Thiếu Lăng nhíu hai mắt, khiến cho khuôn mặt vốn tuấn mỹ của anh xuất hiện một mảng âm lãnh. Anh đã tặng cho hắn một cái đồng hồ, người nọ không biết trong đồng hồ đó có gắn một thiết bị định vị. Nếu như Đồng Huệ Vũ thực sự đang chơi một trò chơi với anh, thì hắn nghĩ giữa hai người họ, ai mới là kẻ điều khiển?

Khi Ngưu Lang kia về tới nhà, Nguyên Thiếu Lăng vốn đã ở nhà rồi.

“Mua bột mì, tối nay ăn bánh chéo.” Lý Duy ở cửa lung tung đập văng giày, cười với Nguyên Thiếu Lăng đang ngồi trên sofa phòng khách, chân trần mang theo cả đồng hồ bước vào phòng khách. Nguyên Thiếu Lăng ngồi ở trên ghế sofa nhìn bóng lưng tiến vào phòng bếp của hắn, chẳng có gì khác thường so với mọi khi.

Rất nhanh người kia thò đầu ra, hất hàm nhìn Nguyên Thiếu Lăng: “Tôi có mua tạp dề cho anh, tối phụ đi.”

Nguyên Thiếu Lăng nhìn hắn chằm chằm: “Tôi chưa từng vào phòng bếp.”

Nghe vậy, Lý Duy cầm cái tạp dề mới trong tay, chỉ mặc mỗi quần jean lộ ra cặp chân dài, khí thế hào hùng đi tới chỗ Nguyên Thiếu Lăng: “Mặc đi.” Hắn tựa như ác bá nhét cái tạp dề vào tay Nguyên Thiếu Lăng, khom lưng, kéo người trên ghế sofa lên.

Nguyên Thiếu Lăng bị ép ra khỏi sofa, một cước đạp mạnh vào mu bàn chân Ngưu Lang, hắn khẽ cau mày nhìn, thất lưng liền bị một cánh tay kéo người mình quay lại, vừa xoay lại, trong tức tắc đó, gò má của hắn không kịp phòng bị bị người ta “ba” hôn một cái.

Đối phương vừa mới bị người đùa bốn lưu manh nhếch miệng, vô sỉ phách lối nhe răng cười: “Miễn phí, sẽ không thu tiền của anh.”

Nguyên Thiệu Lăng nói: “Cậu có thể biết xấu hổ một chút.” Gót chân đồng thời ở trên mu bàn chân Lý Duy đạp mạnh 1 cái. Đạp xong, nhìn khuôn mặt vắn vẹo của đối phương, trong lòng anh cũng vui sướng được 1 chút.

Nguyên Thiệu Lăng là người không bao giờ làm việc nhà, không thích làm, mà anh cũng chẳng cần phải làm. Nhưng người kia lại cho rằng việc bức anh làm việc nhà là một niềm vui.

Anh giúp hẩn thái rau, hình dạng cắt vô cùng thô thảm, thậm chí còn bị văng tứ tung. Sau đó lúc nhào bột xém xiu làm đổ cả thau bột, khiến Lý Duy tức giận muốn giơ chân đạp.

Nguyên Thiệu Lăng thấy đối phương như muốn khóc kia rốt cục nhịn không được cười ra tiếng. Anh cởi tạp dề, ném cho đối phương, nói: “Sau này nhớ đừng kêu tôi làm việc nhà nữa.” Sau đó ra khỏi phòng bếp.

Đợi đến khi có đồ ăn ra bàn thì cũng đã tối, ngoại trừ bánh chẻo còn xào thêm chút dưa cải. Lý Duy vỗ tạp dề ngồi xuống: “Trừ anh ra người khác không có may mắn được tôi hầu hạ thế này đâu.”

“Cha mẹ cậu thì sao?”

Hẩn buồn bã nói: “Tôi còn chưa kịp làm những điều này cho họ.”

Nguyên Thiệu Lăng chậm rãi cầm lấy chiếc đĩa, giống như lơ đãng mà hỏi thăm: “Đi siêu thị mà sao lâu thế, trong siêu thị đông lắm sao?”

“Tôi sẵn tiện đi tới plaza mua vài bộ quần áo nữa, dù sao tiền của anh, không xài cũng không được.” Lý Duy gấp một miếng sủi cảo chấm nước chấm, bỏ vào trong bát của Nguyên Thiệu Lăng, sự ảm đạm trên mặt đã biến mất, hẩn giảo hoạt mà nhú nhú mi. “Có một người chủ là đại gia như anh rất tốt nha. Thế nhưng nếu như — anh có thể tiếp thu sự theo đuổi của tôi, thì tôi sẽ cân nhắc trả lại tiền cho anh. Thế nào?”

Nguyên Thiệu Lăng cười cười, sự chấp thuận nói không nên lời trong lòng: “Cậu xài nhiều tới vậy, khi nào mới trả hết?”

Lý Duy vén lên mái tóc vàng của mình, nhìn thẳng Nguyên Thiệu Lăng, khoe miệng ả nộ cười xấu xa, hạ giọng: “Nếu không tôi bán thân?”

Bằng cái kỹ thuật chỉ mức 0 của hẩn thì ai mà thêm chứ? Nhưng Đồng nhị thiếu gia lại cần phải đi bán thân hay sao? Tiền mà hẩn đã xài của Nguyên Thiệu Lăng, đối với Đồng gia mà nói bất quá chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Anh không nhìn thấu được con người này, thì ra chính là như vậy, anh mới có thể tin được một người như hần, ở chốn phố phường nhiều hạng người vẫn có thể giữ được sự thuần túy thẳng thắn thế này. Nhưng cũng như trước đây anh không thể nhìn thấu được con người Lưu Diệu, ánh mắt nhìn người của anh cực kỳ kém. Kém đến mức khiến anh hít thở không thông.

Chờ Lý Duy dọn dẹp xong nhà bếp cùng bàn ăn, thì dưới lầu đã chẳng còn ai. Cả căn phòng đều sáng, nhưng lại trống vắng. Nguyên Thiếu Lăng nói qua anh không từng ở đây nhiều, nên nơi này không có nhiều hơi người.

Người thanh niên khuôn mặt tuần tú ngẩng đầu, cửa phòng đóng kín của Nguyên Thiếu Lăng, sớm vậy đã một mình trốn vào phòng rồi. Hần lẳng lặng nhìn cánh cửa, ở dưới ngọn đèn cứ lù lù bất động chuyên chú, tựa như không hề thay đổi tư thế, một lát sau hần mới nhẹ thở 1 hơi, cào tóc, rồi tắt đèn dưới lầu.

Phòng ngủ chậm rãi mở từ ngoài đẩy ra, một người tiến vào, nhìn Nguyên Thiếu Lăng đang ngồi ở sofa lật xem tư liệu mà cười.

“Cần thị tắm không bảo bồi?” Hần vừa hỏi vừa chạy tới trước mặt Nguyên Thiếu Lăng, chưa kịp đợi sự đồng ý của chủ nhân, thì đã ngồi xuống.

Nguyên Thiếu Lăng khi đọc sách lại mang kính, anh ngẩng đầu nhìn mắt của Lý Duy, cảm nhất thời rơi vào sự kiểm chế của người khác. Hần nhẹ nhàng nâng cằm anh, nghiêng người về phía trước, thiếu chút nữa hôn lên môi anh.

Nguyên Thiếu Lăng không chút do dự nghiêng đầu, thoát khỏi tay của Lý Duy.

“Tôi đang bận làm việc.” Dưới thấu kính, trong ánh mắt của anh lại thể hiện sự xa cách ý bảo ‘người cách xa tôi ra’, hoặc nói đúng hơn là hai chữ “Cút đi.”

“Anh sao thế?” Lý Duy ngẩng ngơ 1 chút rồi hỏi. “Hồi chiều có chuyện gì không vui à?”

Buổi chiều có chuyện gì không vui sao? Nguyên Thiếu Lăng nghĩ, sao cậu không tự hỏi lại chính bản thân cậu đi, sau khi tôi rời khỏi quán cà phê đó thì cậu ở đó đối mặt Lưu Diệu hai chục phút, con mẹ nó hai người các cậu nói cái quái gì?

Anh đột nhiên cảm thấy cực kỳ tức giận, không chỉ với người trước mặt, mà còn với chính bản thân mình. Nguyên Thiếu Lăng không phải là người thể hiện hi nộ trên mặt, mà anh cũng rất ít khi tức giận đến như vậy, đến mức phần nộ phần nộ trắng trợn tới vậy. Tức giận trong lồng ngực chồng chất cùng chuyện cũ năm xưa, khiến cho anh càng thêm điên tiết. Anh rất muốn biết Đồng Huệ Vũ cùng Lưu Diệu có quan hệ gì. Có thể bọn họ đã sớm thông đồng cùng nhau, thậm chí ngay cả việc gặp gỡ ở Tân Nguyệt Lâu cũng đã được tính toán trước.

Nghĩ tới đây, khóe mắt Nguyên Thiếu Lăng nâng lên, tức giận trong lòng anh lan ra tới mắt. Ngay khi anh chuẩn bị bộc phát, thì bên tai truyền tới một câu hỏi.

“Anh đã biết?” Anh nghe thấy thanh âm của hắn, câu hỏi đó, ẩn chứa sự lãnh tĩnh thông dong không tưởng được. Đồng Huệ Vũ nói tiếp. “Tôi biết anh đã điều tra qua tôi, cũng biết chuyện giữa anh cùng bọn họ. Nguyên Thiếu Lăng, tôi biết anh không muốn tôi biết những chuyện đó.”

## 12. Chương 12

**Editor: Mai\_kari**

**Beta: KaoriOkawa**

Nguyên Thiếu Lăng trừng lớn hai mắt, anh không thể tin vào lỗ tai mình được. Không tin được Đồng Huệ Vũ có thể phong khinh vân đạm cứ như vậy mà nói ra những lời này.

Anh cứ nghĩ hai người họ sẽ cứ tiếp tục lừa dối giấu diếm, lục đục với nhau, đùa bỡn nhau, cuối cùng hai người họ hoặc là một bên chiến thắng hoặc là cả hai lưỡng bại câu thương.

Anh cứ nghĩ hai người sẽ là như vậy.

Thế nhưng, một câu nói của người này lại thừa nhận toàn bộ mọi chuyện. Vì sao Đồng Huệ Vũ lại —

“Quả thực, tôi còn một thân phận nữa, một cái tên nữa, tôi chính là em trai ruột của Đồng Huệ Ny, Đồng Huệ Vũ, là người Đồng gia. Nhưng tôi cũng chính là Lý Duy, toàn bộ những gì tôi đã kể cho anh nghe đều là thật, tôi chưa từng lừa anh. Tôi cũng biết anh tức giận không phải vì tôi là Đồng Huệ Vũ, mà vì anh phát hiện ra chiều nay tôi đã theo dõi anh, đồng thời còn gặp Lưu Diệu phải không? Thế nhưng — ” Lý Duy nhẹ chà mặt mình, rất đanh đá mà dùng sắc mặt phức tạp nở nụ cười nhìn Nguyên Thiếu Lăng. “Chuyện tôi gặp Lưu Diệu không phải như anh nghĩ đâu.”

“Tôi đảm bảo, tên khốn đó sau này không dám tới câu dẫn anh nữa đâu.”

XXXXXXXXXXXXXXXX

10 ngày sau.

Nguyên Thiếu Lăng mới đi công tác về, có chút mệt mỏi mà trở về nơi mình sống, cũng đã chạng vạng, từ cửa, một mùi hương thức ăn tràn vào mũi anh, khiến anh bụng đói kêu vang. Có người đang trong phòng bếp mà đã lâu rồi anh chưa từng sử dụng qua nhẹ nhàng mà huyết sáo, trong căn phòng vắng vẻ của mùa hè đang tràn đầy bầu không khí sung sướng vô hạn.

Nguyên Thiếu Lăng giầy, tháo cravat, cởi bỏ hai nút áo, đổi sang dép, thì liền có một người cách đó không

xa “Ồ?” một tiếng. “Về rồi à, vừa lúc, ăn cơm ăn cơm.”

“Sao cậu còn ở đây?” Anh cố ý nhíu mày, ngẩng đầu nhìn người nọ đang hai tay nâng hai cái đĩa, nửa thân trên xích lõa chỉ mặc tạp dề, mái tóc màu vàng dài ra lộ ra phần tóc đen ngay gốc, vừa xấu vừa trông xuẩn.

“Tôi đương nhiên ở đây chờ anh về rồi, anh ra ngoài tới tận 1 tuần, tôi ở một mình mèm chết vì cô đơn rồi, mỗi ngày đều nhớ anh tới mức cơm nước không ngon, cả người đều gầy cả người.” Người nọ nhanh chóng buông hai cái đĩa xuống bước tới trước mặt Nguyên Thiếu Lăng, không biết xấu hổ mà kéo lấy tay phải của anh đặt lên trên lưng xích lõa lõa của mình, “Không tin anh sờ xem.”

Trước khi đi công tác Nguyên Thiếu Lăng đã nói với Đồng Huệ Vũ rút đi, nhưng hiển nhiên người đó xem lời anh như gió thoảng bên tai.

Tay anh liền bị cưỡng ép mà chạm vào người hắn, hắn cứ cầm lấy tay anh, làm càn không ngừng sờ vuốt trên người hắn. Đó là một thất lưng cực kỳ cực kỳ khêu gợi, chính là vóc người do quanh năm lao động chân tay rèn đúc ra được, làn da màu nâu, thon dài mà cường kiện, xúc cảm trơn truột nhưng ẩn chứa lực đạo cơ thể có thể bộc phát ra tùy thời.

“Gây phải không? Tôi đâu có lừa anh đâu đại thiếu gia.” Đồng nhị thiếu gia nở nụ cười, miệng nhanh chóng lướt nhanh qua mặt của Nguyên Thiếu Lăng, nhưng bị anh ghét bỏ né tránh.

Ai mà mò ra được hắn có ốm đi hay không, anh có từng sờ qua người hắn trước kia đâu. Nguyên Thiếu Lăng nhìn tay của mình, muốn rút ra, nhưng đối phương đến chết vẫn cầm chặt tay anh, không chịu buông.

“Cậu muốn ở trong nhà tôi đùa giỡn lưu manh?” Anh trừng mắt nhìn hắn hỏi.

“Nếu như anh tiếp nhận hành vi này của tôi thì nó không được gọi là đùa giỡn lưu manh đâu.” Nói xong Đồng Huệ Vũ lại muốn hôn Nguyên Thiếu Lăng, anh nhíu mày tránh xa, nhưng tay vẫn bị cầm chặt, mà tay kia cũng bị người vụng về nắm lấy. Hắn kéo người anh vào lòng mình, Nguyên Thiếu Lăng mắng 1 tiếng ‘tên khốn’, nhưng khi thấy cái đầu xấu xí của Đồng Huệ Vũ cúi xuống, hôn xuống phần xương quai xanh lộ ra dưới lớp áo mở rộng của anh.

Nụ hôn này khiến anh có chút sững sờ, anh nhìn thẳng vào mấy gợn tóc đen trên cái đầu vàng khè kia, dưới ngọn đèn mỗi một sợi tóc đều trở nên óng ánh, đối phương cầm chặt lấy tay anh, sau đó ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn anh hai giây.

“Hoan nghênh về nhà.” Hắn nói. Ánh sáng trong mắt hắn còn phát ra sự chói sáng hơn cả lọn tóc vàng.

Đồng nhị thiếu gia làm nguyên cả một bàn tiệc để tẩy trần cho Nguyên Thiếu Lăng. Tài nấu nướng của hắn không tính là tốt, miễn cưỡng xem là được, coi như cũng hợp khẩu vị Nguyên Thiếu Lăng.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Nguyên Thiếu Lăng uống hai chén canh, hỏi người thanh niên đang ân cần



gấp rau cho mình. “Cậu vẫn không chịu về nhà?”

“Tôi không phải đang được anh mượn sao, về đâu bây giờ?” Người này thật đúng chuẩn một Ngưu Lang mưu cầu danh lợi.

Nguyên Thiệu Lăng để ý đến hần giả ngây giả dại, tiếp tục nói. “Cậu cứ ở suốt ngoài đường như thế, bộ nhà cậu không ai có ý kiến sao?”

“Bọn họ? Họ — không quản được tôi đâu.” Đồng Huệ Vũ chẳng thèm quan tâm mà cười.

Hiện tại anh sẽ không gọi hần là Lý Duy nữa, anh đã biết hần là ai, mà đối phương cũng đã biết được lý do tại sao anh lại chọn hần rồi mượn hần giữa một đám Ngưu Lang kia, nhưng Đồng Huệ Vũ tuyệt không quan tâm bản thân bị người ta lợi dụng. Dùng cách nói của Đồng nhị thiếu gia chính là. “Hừ, chị ta làm gì có mặt mũi mà quản được tôi? Hừ, lẽ nào vì tôi là em chị ta nên không thể tự do yêu đương sao? Anh muốn tôi cùng anh giả dồ, không bằng hai người ta làm thật luôn đi, chẳng phải vậy còn hưng phấn hơn sao?”

Quả thực ác liệt tới mức cực điểm. Hần quả thật chính là một lưu manh hàng thật giá thật.

Nguyên Thiệu Lăng không biết tại sao Đồng Huệ Vũ lại ghét Đồng Huệ Nỵ cùng Đồng gia tới như vậy, trước đây anh không hỏi, anh không muốn lần quá sâu, Đồng Huệ Vũ tựa như một dòng suối chảy, anh biết được càng nhiều thì sẽ càng chìm sâu dưới dòng suối nhiều khúc chiết này. Nhưng anh đoán, nhất định có liên quan tới quá khứ nhiều biến cố của Đồng nhị thiếu gia.

Thái độ của Đồng Huệ Vũ khiến anh thoải mái, nhưng cũng càng khiến anh thêm nhiều khúc mắc. Anh không nên ở bên cạnh hần, sự qua lại suốt mấy chục năm nay giữa hai nhà Nguyên Đồng anh không muốn bị hủy trong chính tay anh. Anh luôn luôn lãnh tĩnh, biết cảm hay buông bỏ, cho nên lúc trước anh có thể cực lực khắc chế cái cảm giác muốn đi trả thù Lưu Diệu cùng Đồng Huệ Nỵ.

Giữa tình cảm và lý trí, anh luôn lựa chọn lý trí. Dù cho sự lựa chọn này khiến anh đau đớn như chết.

Nhưng nhẫn nhịn một lần bị phản bội, chính là cực hạn của anh rồi.

“... Ngày một anh có việc gì không?”

“Gì cơ?” Nguyên Thiệu Lăng tỉnh dậy giữa dòng suy nghĩ.

“Một là ngày giỗ cha tôi, anh đi cùng tôi đi. Nếu tôi mang bạn đi theo cùng, cha tôi nhất định rất vui đó.”

Anh không ý thức được hần đang lừa anh, chỉ là khi thấy khuôn mặt thành khẩn đó, thậm chí cùng ngữ khí như cầu xin đó, cùng cái từ ‘bạn’, trong nháy mắt liền khiến anh thả lỏng cảnh giác, trong lòng sinh ra

sự thương xót bị thương. Đến tận hai ngày sau, khi anh cùng hấn đứng ở trước một khu mộ, đứng trước bia mộ cha của ‘Lý Duy’, anh bị hấn kéo vào trong lòng, bị hấn ôm siết thắt lưng, nghe được hấn nói với cha hấn hai từ xin lỗi.

“Ông già à, con xin lỗi cha nhà, con không có cách nào giúp Lý gia nối dõi tông đường rồi. Con thích 1 người đàn ông, ảnh tên là Nguyên Thiếu Lăng, chính là người này, cha xem ảnh đi, con tin rằng dù cha có đội mồ sống dậy nhất định cũng sẽ thích ảnh.”

Sắc mặt của Nguyên Thiếu Lăng nhất thời biến đổi, trong lòng nghĩ nếu cha cậu mà đội mồ sống dậy thì nhất định là bị cậu làm cho tức giận đó.

“Cậu nói bậy gì đó hả?” Anh kéo cái tay trên thắt lưng mình ra. “Đồng Huệ Vũ, cậu có thể nghiêm túc giúp tôi một chút được không?”

Hấn dưới ngọn gió khô của nơi núi rừng nhìn anh. “Em rất nghiêm túc, chính là vì như thế, cho nên em mới mang anh theo cùng. Nguyên Thiếu Lăng, rõ ràng anh cũng thích em, tại sao anh lại không chịu thừa nhận.” Những lời nói đầy chắc chắn, chắc chắn tới mức như một tia sét giáng xuống đầu của Nguyên Thiếu Lăng, bổ trúng não của anh.

Chỉ là anh đều không rõ, vì sao — Đồng Huệ lại biết, có thể tin tưởng một chút không nghi ngờ, thẳng thắn nhìn thẳng vào sâu nội tâm của anh.

“Anh hận Lưu Diệu cùng Đồng Huệ Ny, nhưng em lại cảm ơn họ, vì nếu họ không phản bội anh, thì sẽ có sự gặp gỡ giữa hai ta.”

## 13. Chương 13

**Editor:** Mai\_kari

**Beta:** Kaori0kawa

Anh tiếp nhận hấn, tựa như nó chính là như vậy. Nếu như có một người tin rằng có nhất kiến chung tình, thì có thể trong người người đó mang theo sự lãng mạn làm nền tảng. Vừa ngay lần đầu gặp nhau đã có sự hấp dẫn lẫn nhau, đúng vậy, đó chính là thể hiện nhất kiến chung tình là có thật.

Kiều ngạo Nguyên Thiếu Lăng không biết Đồng Huệ Vũ có gì tốt, có thể vì đối phương đường hoàng tới mức tự nhiên, kiêu ngạo nhưng không khiến người ghét, nói chung, anh vì hấn mà giờ có thể trở mặt với cả nhà.

Dùng lời cha anh nói, chính là sớm biết anh thế này không bằng lúc trước đồng ý đại cho anh ở bên tên họ

Lưu kia! Lần này, quan hệ giữa hai nhà không biết phải phát triển tiếp thế nào. Một bên thì đại tiểu thư nhà họ Đồng cướp người yêu người ta rồi còn chuẩn bị kết hôn, còn bên này thì người ta lại trực tiếp giết lấy em trai của đại tiểu thư.

Ở trong mối quan hệ khó phân biệt rõ lợi ích thế này, phóng đại thêm một chút, có thể làm thành bộ phim yêu hận tình thù cầu huyết luân rồi. Nhưng do có sự tồn tại của một người, lại có thể khiến cho mối quan hệ vốn sẽ phức tạp lại trở nên đơn giản vô cùng.

Hắn chính là thích theo đuổi thứ mình thích, người mà hắn thích, không có quanh co lòng vòng, không cần nhắc được mắt với bên ngoài, muốn như thế nào thì cứ thế đấy.

Đó chính là thắng lợi của một tên lưu manh kiêu ngạo ngạo mạn.

“Nếu các người đồng ý tiếp nhận ảnh, thì tôi sẽ cân nhắc việc trở về nhận tổ tông.” Đồng nhị thiếu gia đã chịu trở về, mang theo Nguyên Thiếu Lăng. Lúc này hắn mặc bộ âu phục hàng hiệu, mái tóc đã nhuộm đen trở lại, thoát nhìn thì thay hình đổi dạng, thì là nét mặt vẫn tràn ngập sự lưu manh nơi phố phường, tựa như một con ngựa hoang lột da biến thành một vị vương tử.

Hắn nói với ba mẹ hắn như vậy, chọc họ giận tới mức muốn đập chết hắn.

“Mặc kệ à? Không sao, dù không mang họ Đồng tôi vẫn có thể mang họ Lý, người quen của tôi đều biết tôi tên là Lý Duy mà, tôi cũng không quan tâm tới gia nghiệp lớn hay nhỏ của Đồng gia các người đâu. Dù cho lưu lạc ở ngoài tôi vẫn có thể làm tình nhân của người khác, có người đồng ý nuôi tôi mà, tôi có thể tiếp tục tiêu sái sống qua ngày.”

“...” Nguyên Thiếu Lăng ngồi ở bên cạnh, cả người đều sắp méo mó. Anh chỉ biết tên này đều là dạng cái gì không nên nói cũng nói hết sức trơn tru, mặc kệ là ai đang ngồi trước mặt cũng dám đi uy hiếp người ta, sợ bản thân mình chết chưa đủ nhanh hay sao ấy.

Nhưng cái sự uy hiếp này lại có tác dụng với hai lão Đồng gia.

Bọn họ tìm kiếm hắn đã lâu như vậy, tên này dù cho có phản loạn, phản nghịch, không chịu về nhà, không chịu thừa nhận bản thân họ Đồng, họ thậm chí còn cắt luôn nguồn tài chính của hắn, nhưng vẫn là vô ích. Đứa con út này của họ chính là từ nhỏ đã quen việc tự mình dựa vào mình để kiếm tiền, ở ngoài đường càng như cá gặp nước.

Lúc này, lần đầu tiên Đồng Huệ Vũ nói tới chuyện nhận lại tổ tông.

Mẹ của hắn mềm lòng trước, sau một phút chần chừ, bà bắt đầu khuyên bảo ba của hắn. Với một người mẹ mà nói, đứa con trai út mà bà đã mất bao nhiêu thời gian tìm kiếm, cái việc muốn con mình hồi tâm chuyển ý trở về nhà, so với việc nó đi thích 1 thằng đàn ông, còn quan trọng hơn.

Huống chi, hai nhà Nguyên Đồng từ lâu đã hợp tác làm ăn cùng nhau, lúc trước vì chuyện Đồng Huệ Ny làm kẻ thứ ba chen vào khiến tình yêu của Nguyên đại thiếu gia tan vỡ, thì xem như Đồng gia nợ Nguyên Thiếu Lăng. Lúc này, coi như Nguyên Thiếu Lăng tới đòi nợ đi. Mà như vậy, chẳng phải, cả hai người có thể xem như tăng mạnh hợp tác hay sao?

Nói chung, việc này coi như cũng không phải quá rối rắm. Hai người họ nếu đã quyết tâm cùng một chỗ, thì hai nhà còn có thể nghĩ ra được cách gì để tách hai người họ ra hay sao?

Một tên vốn sẵn sinh ra đã là Gay, dù cho không có Đồng Huệ Vũ thì cũng sẽ là một người đàn ông khác. Còn một tên chính là cứng đầu vô cùng, một khi đã nhận thức việc gì thì dù cả ngàn con ngựa kéo lại cũng sẽ không đổi ý.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ngày cưới của Lưu Diệu cùng Đồng Huệ Ny, chính là vài ngày sau khi Đồng Huệ Vũ và Nguyên Thiếu Lăng tuyên bố công khai mối quan hệ.

Ngày cưới của Đồng đại tiểu thư, Đồng nhị thiếu gia vốn rất ít lộ diện lại trở thành tiêu điểm. Chuyện giữa hai nhà Đồng Nguyên trở thành đề tài nhiều chuyện của vô số người ưa thích những câu chuyện tình cảm yêu hận tình thù suốt mướt, so với mấy tiết mục soi mói diễn viên giới giải trí còn hấp dẫn hơn.

Ai biết liệu Nguyên đại thiếu gia có thật lòng với cái tên Đồng nhị thiếu gia lang bạt bên ngoài kia hay không? Nói không chừng chỉ là một màn trả thù tình mà thôi.

Tên Lưu Diệu lúc trước chia tay Nguyên Thiếu Lăng để bỏ đi theo bà đại gia, giờ làm thế nào để có thể cùng người yêu cũ sống chung dưới 1 mái nhà đây? À, chắc Nguyên đại thiếu gia không gả tới Đồng gia đâu ha?

Nếu như Nguyên Thiếu Lăng cùng Đồng Huệ Vũ chẳng thể chia tay, thì chẳng phải hai nhà Đồng Nguyên sẽ cường cường liên thủ, thương trường tương lai sẽ có biến ảo thế nào đây?

“Quần họ làm cái quái gì?” Đồng nhị thiếu gia quảng cây tằm trên miệng, cười vài tiếng, cúp điện thoại. Bên ngoài đang hối thúc hắn chạy ra, có khách quan trọng tới.

“Cũng không phải tôi kết hôn, phiền chết được.” Mục đích chính của hắn, không phải muốn cùng Nguyên Thiếu Lăng tới lễ thành hôn này để xem sắc mặt của Lưu Diệu cùng Đồng Huệ Ny hay sao? Từ lúc nào biến thành thế này? Hai vị lão Đồng gia, ba mẹ sinh ra nhưng chưa có một ngày nuôi dưỡng hắn, mấy ngày nay đi đâu cũng mang hắn theo cả, đi giới thiệu hắn khắp nơi, đúng vậy, việc nhận tổ tông là hắn đã nói, nhưng mà trong lòng hắn vẫn bài xích người nhà họ Đồng như cũ, hắn tuyệt không có ý định nhân mạng cho cả thế giới biết hắn đã ‘thoát khỏi năm tháng gian khổ trở về vị trí Đồng nhị thiếu gia cầm y ngọc thực.’

Hắn cũng không cách nào cùng Nguyên Thiếu Lăng nắm tay nhau bất ngờ xuất hiện trước mặt Lưu Diệu cùng Đồng Huệ Ny tặng một phần ‘kinh hi’ cho đôi tân giai nhân này được nữa.

Bọn họ đã sớm để toàn bộ mọi người biết quan hệ giữa hai người họ rồi, nên chẳng còn tặng được phần quà ‘kinh hỉ’ cho bất kỳ ai được nữa.

Mà những chuyện này, cũng chính là ý của Nguyên Thiếu Lăng.

Nguyên Thiếu Lăng không muốn hắn cùng người trong nhà có mối quan hệ quá mức ác liệt, tuy rằng anh luôn bày ra bộ dáng ‘tôi không quan tâm tới chuyện của cậu’, nhưng hắn biết người như Nguyên Thiếu Lăng, chính là sự quan tâm không đặt ngay cửa miệng.

Nói chung, sau khi hai người họ công khai mối quan hệ, thì mấy ngày vừa rồi vì quá bận rộn mà chẳng gặp được anh.

Hắn không thích như vậy.

Hôn lễ bận rộn tới nửa đêm, bọn họ ở buổi tiệc rượu ban ngày vội vã gặp nhau, sau đó nhanh chóng tách ra, Đồng nhị thiếu gia tiếp tục bận rộn đầu vầng mắt hoa. Rốt cục tới tối có thể hít thở được chút không khí, Đồng Huệ Vũ mệt tới mức nói cũng không còn sức. Hắn cầm chìa khóa xe chẳng thèm nói với ai cứ thể bước ra cửa.

“Con muốn đi đâu?” Mẹ của hắn từ phía sau gọi lại. “Hiện tại chúng ta phải về nhà rồi.”

Hắn quay đầu lại nhìn mẹ mình 1 cái. “Mọi người về trước đi, tôi đi tìm anh.”

“Con –” Bà lo lắng nói lắp 1 chút. “Khi nào con về?” Bà rất sợ lại một lần nữa mấy tháng trời liên tiếp hắn sẽ không chịu về nhà, lại chẳng thèm để ý gì tới họ.

“Rảnh thì sẽ về, trước tiên tôi còn nghỉ ngơi 2 ngày đã.” Hắn dừng lại, thông thả xoay người nói với bà. “Chuyện tôi đã hứa tôi sẽ làm được. Mẹ cứ yên tâm.”

Hắn đi tới bãi đỗ xe, rốt cục ở phía ngoài khách sạn ngay sườn núi này tìm kiếm được chút yên tĩnh, bóng đêm bên ngoài có chút lãnh mạn, ánh trăng xa xa chiếu rọi vào dòng sông, tản mát ra vài ánh bạc vụn không ai quấy rối. Một người đàn ông đang dựa người vào một chiếc xe, nhìn hắn từ bãi cỏ bước tới, chẳng biết người đó đã đợi hắn bao lâu rồi.

“Trễ quá.” Người nọ đợi hắn bước lại rồi, dừng trước mặt mình mới nói.

Dưới sự kinh ngạc của hắn, nụ cười trên mặt từ từ phóng lớn, sau đó hắn nhào tới, ôm lấy anh, đặt anh lên đầu xe.

## 14. Chương 14

**Editor:** Mai\_kari

**Beta:** Kaori0kawa

Bọn họ quen biết đã một khoảng thời gian, hẳn lúc trước giả làm người yêu của anh, lâu tới vậy, cho đến giờ, đây là lần đầu tiên hai người họ có thể lưỡng tình tương duyệt mà dùng cơ thể này để tăng mạnh giao lưu — À, ‘cơ thể’ có thể đại khái không tính, cũng chỉ là có chút vong tình mà chìm đắm vào nụ hôn ở bên ngoài xe mà thôi.

Hai người họ hôn từ đầu xe cho đến tận cửa xe, sau đó mới thở hồng hộc ngừng lại.

Bọn họ dưới ánh trăng ôm lấy nhau, sau đó thoáng cách xa nhau 1 ít, Nguyên Thiếu Lăng nhìn thẳng vào đôi mắt sáng trong tựa như ánh trăng kia, nhẹ nhàng tiến tới, ngậm lấy đôi môi đang đầy mùi rượu của Đồng Huệ Vũ.

Đồng nhị thiếu gia ‘hừ’ 1 tiếng nuốt nước miếng, sau đó ôm lấy hông của Nguyên Thiếu Lăng xoay 1 vòng, đem người đặt ở cửa xe tiếp tục phản công.

Hắn cầm lấy hai tay của anh, cùng anh xen kẽ mười ngón tay, nụ hôn càng lâu càng mang tính xâm lược, Nguyên Thiếu Lăng bị ép hôn tới mức phải ngửa đầu, đầu lưỡi trong miệng anh không ngừng phiêu giang đảo hải, quện lấy đầu lưỡi của anh, liếm qua hàm trên nhạy cảm của anh, hôn tới mức khiến mặt anh tê dại.

Đến tận khi hai người họ không thở nổi nữa, Nguyên Thiếu Lăng dưới đầu lưỡi bá đạo lưu manh kia ra sức cắn 1 ngụm, Đồng Huệ Vũ rút cục đau nhức cau mày đành phải tách ra khỏi nụ hôn khao khát đó.

“Trở về.” Nguyên Thiếu Lăng rút tay ra khỏi tay Đồng Huệ Vũ, xoa xoa miệng dính đầy nước bọt của mình. “Anh về nhà, em đi đâu?”

Đồng nhị thiếu gia này giờ nhìn chăm chăm anh cũng tà khí xoa xoa khoe môi của mình, cười tà. “Em không cùng anh về thì đi đâu bây giờ?”

Vì vậy Nguyên Thiếu Lăng mở cửa xe, đang chuẩn bị ngồi xuống, thì bị một người ôm lấy thắt lưng kéo ra cửa sau.

“???”

Đồng Huệ Vũ mở cửa sau, khó mà dằn nổi đẩy Nguyên Thiếu Lăng vào trong, Nguyên Thiếu Lăng cầm lấy cửa xe, cau mày, tất nhiên là không chịu nghe theo. “Em muốn ở trong xe?”

“Có vấn đề gì đâu? Lần đầu tiên của chúng ta chính là xe chấn, mới có thể tạo thành hồi ức thú vị cho hai chúng ta.” Nói xong, dùng một chỗ nào đó cọ cọ phần dưới của Nguyên Thiếu Lăng. Nguyên Thiếu Lăng làm sao mà chịu được, tuy rằng anh cũng không phải là người bảo thủ, nhưng lần đầu tiên lại ở trong xe quả thật khiến anh khó mà chấp nhận được.

“Trở về nhà tiếp tục.” Nguyên Thiếu Lăng đẩy Đồng Huệ Vũ ra, mặc cho Đồng nhị thiếu gia không hề vẫn kiên cường trở về ghế lái khởi động xe. Đồng Huệ Vũ đành phải phẫn nộ mà ngồi vào ghế phó, ai oán nhìn chằm chằm Nguyên Thiếu Lăng suốt cả đường đi.

Lúc đi ngang qua cửa hàng tạp hóa Nguyên Thiếu Lăng có chút do dự. Anh thả chậm tốc độ, Đồng nhị thiếu gia quả thực như con sâu trong bụng anh, đặc ý cười hừ hừ một tiếng: “Em đã sớm chuẩn bị rồi, đừng có ngừng xe, nhanh chóng về nhà đi.”

“Mỗi ngày em đều chỉ nghĩ tới mỗi việc này á hả?” Nguyên Thiếu Lăng nhìn thoáng qua người nào đó không biết xấu hổ.

“Mỗi ngày trong đầu em chính là nghĩ tới cùng anh làm việc đó. Việc đó với việc mà anh hiểu có chút khác nhau đó nha bảo bối.”

Nguyên Thiếu Lăng hoàn toàn không thấy có gì khác nhau.

Ngừng xe, vừa cà thẻ tiến vào thang máy thì Nguyên Thiếu Lăng đã bị người ôm lấy hôn lấy, Nguyên Thiếu Lăng né tránh nụ hôn của Đồng Huệ Vũ. “Em kiểm chế 1 chút giùm anh, có camera.”

Môi của Đồng nhị thiếu gia thuận thể trượt qua 1 bên, ‘chít chít’ hôn lên bên cổ của Nguyên Thiếu Lăng. “Camera thôi mà, cũng không phải trước mặt toàn bộ công chúng, hơn nữa cũng không phạm pháp.”

Thật không hổ là Ngưu Lang, trình độ không biết xấu hổ không ai sánh bằng.

Ra thang máy, vào cửa, thì không còn gì có thể ngăn cản được một người đã sớm tinh trùng thượng não. Bọn họ ở trên cánh cửa hôn môi, cùng nhau ngã xuống sàn nhà, lung tung tháo bỏ cravat đối phương, cởi áo khoác, nhanh chóng trong không gian tối đen không ngừng sờ mó cởi bỏ nút buộc của đối phương.

“Ừ, bảo bối, đêm nay rốt cục cũng có thể làm anh rồi.”

Nguyên Thiếu Lăng ngừng động tác trong tay, rời khỏi miệng của Đồng Huệ Vũ, nhìn chằm chằm con người tối tăm của hắn: “Em nói ai làm ai?”

Đồng Huệ Vũ ngã dưới sàn, hai tay của hắn đã chui vào trong quần áo trong của Nguyên Thiếu Lăng, không ngừng vuốt ve thắt lưng nhẵn nhụi thon gầy của đối phương, nghe thấy câu hỏi của anh, hắn đương nhiên nói: “Đương nhiên là em hầu hạ anh.”

Thanh âm của Nguyên Thiếu Lăng lập tức trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Em có kinh nghiệm sao, em vậy mà đòi thượng anh?” Anh đương nhiên sẽ không nói cho Đồng Huệ Vũ biết rằng kỳ thực kinh nghiệm của anh cũng là bằng 0.

“Em đã sớm học tập rồi, gì chứ, coi thường người sao? Em đây càng muốn chứng minh cho anh thấy sự hiểu học của em, học biết áp dụng, có thiên phú bẩm sinh.”

Nguyên Thiếu Lăng cắn răng cười nhạt: “Em-mơ-đi.”

“... Vậy anh nói sao giờ làm sao?”

“Đương nhiên là anh thượng em.”

“Anh sao thượng em được, là em theo đuổi anh trước mà, đáng lẽ phải để em chủ động chứ.”

“Đúng, là em theo đuổi anh, chủ động ngồi lên trên người anh là được.” Nguyên Thiếu Lăng bắt đầu cởi bỏ nút buộc của Lý Duy, vừa cởi vừa nói. “Đừng quên em dùng nhiều tiền của anh như vậy, đêm nay em dùng mộng mình trả nợ đi.”

“Em ăn của anh tiêu của anh là vì anh cần em làm vậy chứ bộ, chết tiệt — Anh đang sờ ở đâu vậy hả, bảo bối, a, tay anh thật lợi hại, umm ...”

Tay cởi quần của của Nguyên Thiếu Lăng bắt đầu chuyển qua thứ nằm giữa chân của Đồng Huệ Vũ, anh vừa âu yếm cậu nhỏ của Đồng nhị thiếu gia, vừa cởi bỏ quần của anh, rất nhanh đã cởi sạch toàn bộ ra khỏi người mình.

Thủ pháp của Nguyên Thiếu Lăng không tốt, anh là lần đầu tiên chạm vào thứ của người khác, anh cầm lấy cậu nhỏ của Đồng Huệ Vũ, chỉ cảm thấy cái thứ nặng trĩu căng to đó không giống thứ của mình cho lắm, vuốt lên cho nó cương cứng quá mức quái dị, mà cái người không biết xấu hổ kia đã bắt đầu thẳng thắt lưng bắt đầu chủ động trong tay anh.

“Tiếp tục đi, ô, thật sướng!” Đồng Huệ Vũ hưởng thụ mà rên rỉ, tuyệt không sợ bị người ta nghe thấy được, thực sự chính là dạng lưu manh, làm như sợ người ta không thấy được lúc này hắn đang hưởng thụ sướng tới mức nào vậy.

Nguyên Thiếu Lăng sờ cho hắn sướng 1 hồi, hai quả cầu nhỏ phía dưới cũng được hưởng ưu đãi, khiến cho thanh âm của Đồng Huệ Vũ càng thêm gấp gáp, Nguyên Thiếu Lăng chậm rãi nằm trên đỉnh đầu của hắn, dưới khoe miệng của hắn nhẹ nhàng cười, đột nhiên xiết chặt cậu nhỏ của hắn.

“A! Chết tiệt!” Ánh mắt của Đồng nhị thiếu gia thu nhỏ lại, cơ thể căng thẳng, chuẩn bị bắn, thì Nguyên Thiếu Lăng ngồi chồm hổm trên đùi của hắn, một tay trống còn lại bắt đầu ấn lấy vai hắn bắt đầu xoa bóp trở lại.



Đồng Huệ Vũ nằm, cũng không đưa tay chống lại, hần nói: “Đừng như vậy, Nguyên Thiếu Lăng, anh muốn mạng của em à?”

“Sao mà anh muốn mạng của em được chứ?” Nguyên Thiếu Lăng nhẹ giọng nói. “Anh chỉ muốn một câu của em thôi.”

“Bảo bối, sao anh có thể vô lại như thế chứ, chẳng phải vô lại là em mới đúng hay sao?”

“Tình huống đặc biệt, thủ đoạn đặc biệt.” Nguyên Thiếu Lăng vẫn siết chặt cật nhỏ của Đồng Huệ Vũ như cũ, nhẹ cười. “Em nghĩ sao?”

“Em thấy không tốt, anh là đang phá hỏng tính phúc của chính anh đó biết không?”

“Vậy anh chẳng còn cách nào khác đành phải mạnh bạo 1 chút nữa vậy —“

“Chờ chút đã!” Đồng Huệ Vũ kêu lên. “Như vậy đi, em cho anh thưởng 1 lần, lần này anh tới, lần sau em tới.”

Nguyên Thiếu Lăng ở dưới bóng tối mà cười lạnh 1 tiếng.

“Vậy mỗi người 1 lần, anh hài lòng rồi chứ! Với ai cũng là công bằng! Trước sau đều có thể hưởng thụ!”

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Giường của Nguyên Thiếu Lăng ‘Kéo kẹt kéo kẹt’ vang một hồi lâu, dưới căn phòng đầy ánh trăng, hai thân thể đang triển miên dưới ánh trăng hóa thành 1 thể. Trong phòng tràn ngập tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ, cùng tiếng oán giận của một ai đó.

“Kỹ thuật của anh, quá kém ...” Đau nhức nửa ngày, hiện tại cuối cùng cũng có thể cảm nhận được khoái cảm, hậu huyệt của Đồng nhị thiếu gia không ngừng phun ra nuốt vào tính khí của Nguyên đại thiếu gia, thứ đang biểu diễn trong cơ thể hần tựa như không ngừng càng lúc càng lớn hơn.

Rõ ràng người nhìn không thô cũng chẳng lớn, vừa lạnh lùng sạch sẽ, sao thứ đó lại dài tới vậy — “hư, a, a ...” Thế nhưng của hần dài hơn thô hơn là được.

Nguyên Thiếu Lăng dựa trên lưng của Đồng Huệ Vũ, hai người đang quỳ gối trên giường giao hợp. Người đang làm kia không để ý đến tiếng oán hận của đối phương, dù sao hiện tại anh đang sướng gần chết, sau đó luyện tập thêm ‘hai lần’, sau đó anh có thể khiến cho cái miệng của Đồng Huệ Vũ từ lưỡi nhả biến thành rên rỉ được rồi.

Nguyên Thiệu Lăng đưa tay sờ trán tóc của Đồng Huệ Vũ, thấy được cả trán đầy mồ hôi, anh hôn lên gương mặt đó, cảm, ở phía dưới không ngừng ‘ba ba ba’ trong hậu huyệt của hắn, kề sát người dưới thân mình không ngừng đánh trận.

Sau đó anh rút người ra, xoay Đồng Huệ Vũ lại, sau đó mở rộng đùi đối phương, tiếp tục đi vào.

“Ô, a ... bảo bối, mau nữa nào!” Đồng nhị thiếu gia kẹp chặt thắt lưng của Nguyên Thiệu Lăng, theo sự đưa đẩy của anh mà không ngừng cử động thắt lưng của chính mình, Nguyên Thiệu Lăng thở phì phò trầm mặc mà không ngừng đưa đẩy bên trong hậu huyệt chặt nóng của hắn, nghe vậy liền kéo chân của hắn đưa ra trước mặt, đẩy nhanh tốc độ.

Hai người hầu như trong lúc nhất thời cùng lúc đạt được cao trào, Nguyên Thiệu Lăng mạnh mẽ nắm chặt lấy tay của Đồng Huệ Vũ, đỉnh sâu vào trong cơ thể hắn, bắn ra.

Anh ngã xuống người hắn, hai người dính sát nhau, dây dưa dây dưa hưởng thụ dư vị cao trào.

“Hô, sướng không?” Đồng Huệ Vũ vuốt ve lưng của Nguyên Thiệu Lăng, giật giật cái mông, đem cái thứ trong mông mình ra ngoài.

Nguyên Thiệu Lăng ngẩng đầu hôn hắn 1 chút, hơi hơi nhồm dầy, tháo bao cao su khỏi cậu nhỏ mình, tiện tay ném. Đồng nhị thiếu gia cười: “Bệnh khiết phích của anh làm sao trị đây?”

Hai tay của Nguyên Thiệu Lăng chống ở hai bên đầu của Đồng Huệ Vũ, từ trên nhìn xuống hắn, không mặn không nhạt mà nói: “Thượng em thêm vài lần là có thể trị được rồi.” Nói xong đưa tay sờ tới đầu tử lấy bao cao su mới, mới lấy được liền bị đối phương cầm lấy cổ tay.

“Tới phiên em.” Người nằm dưới nói. Nói xong liền ôm Nguyên Thiệu Lăng xoay mạnh 1 vòng, hai người nhất thời thay đổi vị trí.

Hắn ở trên cúi đầu nhìn xuống Nguyên Thiệu Lăng phía dưới, ánh trắng tiến vào bên giường, người dưới thân luôn mang một khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lúc này, khuôn mặt ấy lại lộ ra sự ôn nhu khó thấy.

“Em sẽ rất dịu dàng.” Đồng Huệ Vũ cúi đầu, nhắm mắt lại hôn người nằm dưới mình.

Hắn làm cho anh một bộ tiền hí đầy đủ, cuối cùng mới đem cậu nhỏ của mình đâm vào trong cơ thể của Nguyên Thiệu Lăng.

Nguyên Thiệu Lăng cong cả cơ thể, trong ngực nặng nề mà pháp phòng, cả người run rẩy, Đồng Huệ Vũ nói: “Em cảm thấy rất may mắn khi tới hôm đó gọi anh. Em yêu anh, Thiệu Lăng.”

Nguyên Thiếu Lăng tròng to mắt, cái thứ trong cơ thể anh thông thả cử động cùng với lời tỏ tình của Đồng Huệ Vũ, khiến cả người anh nổi cả da gà. Tên này luôn cứ thích nói là nói, cái gì cũng dám nói, anh cũng đã quen cái dạng nói liên miên suốt ngày của hắn rồi. Nhưng anh lại không biết, chỉ một câu tỏ tình như vậy lại có thể khiến cho cả trái tim anh cũng phải run rẩy.

Người trên anh bắt đầu cử động mạnh bạo hơn trong cơ thể Nguyên Thiếu Lăng, mà hai chân của người thanh niên tuổi trẻ tuổi trẻ phía dưới cũng mở rộng vòng quanh thắt lưng Đồng Huệ Vũ, dần dần thả lỏng cơ thể.

Đồng Huệ Vũ khen một câu “rất tốt”, bị Nguyên Thiếu Lăng nói “Đừng nói nhiều”, hắn cười ngậm miệng, từ từ trườn sát một trận liền kéo người Nguyên Thiếu Lăng dậy cho tư thế ngồi, để đối phương ngồi trong lòng mình. Khiến cho thứ thô to kia càng đâm sâu hơn.

“A—” Hậu huyết Nguyên Thiếu Lăng tha thiết cắn chặt cậu nhỏ của Đồng Huệ Vũ, chặt tới mức thiếu chút nữa khiến hắn phải tước vũ khí đầu hàng.

“Hey, anh ngậm em chặt quá đi.” Hắn hôn lên mặt anh 1 cái, Nguyên Thiếu Lăng rên rỉ nghiêng đầu, tìm được cái miệng đang nói của Đồng Huệ Vũ, đưa tay ôm lấy cổ của hắn, từ từ nhanh chóng hôn hắn.

“Ô, ô, a, a.... A!”

Cơ thể càng làm càng phù hợp, khiến cho chuyện làm tình càng lúc càng tốt, tên lưu manh chỉ biết lao động chân tay khiến cho Nguyên Thiếu Lăng kêu to đến không ngừng rên rỉ.

“Đừng ghen, uhm, để cho em nghe tiếng kêu trên giường của anh đi.” Nói xong nặng nề mà đưa đẩy, chạm ngang qua chỗ mẫn cảm của Nguyên Thiếu Lăng, khiến cho nó co rút lại càng lúc càng bồi tiếp sự thô bạo đưa đẩy kia. Hắn có ý xấu muốn dồn ép anh tới mức không thể kiềm chế được, không có cách nào khác đành phải rên rỉ.

Nguyên Thiếu Lăng thật muốn bịt chặt miệng của Đồng Huệ Vũ.

“A — a —a —“

Lần này Đồng nhị thiếu gia kiên trì lâu hơn lần đầu Nguyên Thiếu Lăng làm, hắn đè anh làm hơn mười phút mới chịu kết thúc.

Hai người cả người đầy mồ hôi nằm trên giường, nghỉ ngơi vài phút rồi đi tắm rửa. Trong phòng tắm, Đồng nhị thiếu gia bị tình trùng thượng não lại bị Nguyên Thiếu Lăng đè lên tường làm thêm một hiệp.

“Thì ra anh, ô, anh thích tập kích từ phía sau nha, bảo bối, anh thô lỗ quá, chậm một chút!”

Nguyên Thiếu Lăng kéo tóc Đồng Huệ Vũ, mạnh mẽ kéo mặt của hắn qua, ở bên môi hắn hôn 1 cái, cười nhạt: “Anh thấy em chính là thích anh thô lỗ 1 chút.”

Bọn họ ở trong phòng tắm làm 1 hiệp, tắm rửa xong đi ra ngoài rồi cục cũng ngoan ngoãn chui vào trong chăn.

Hai người đều đã mỗi một lợi hại, Nguyên Thiếu Lăng ôm Đồng Huệ Vũ, nhìn người đó đang mở to hai mắt nhìn mình.

“Kể cho anh nghe 1 chút chuyện của em đi, nhiều nhiều hơn.” Nguyên Thiếu Lăng nhẹ giọng nói. Anh chưa từng chủ động tìm hiểu chuyện riêng của hắn, bởi vì lúc trước anh không muốn thâm nhập quá sâu vào quá khứ của người này, anh cũng từng sợ rằng sẽ chạm tới nỗi đau giấu kín của người đó.

Nhưng hiện tại anh không còn nghĩ như vậy nữa.

Đồng Huệ Vũ trải qua nhiều chuyện như vậy, anh chỉ biết được chỉ mỗi 1 chút mà thôi. Toàn bộ hỉ nộ ái ố của người này, toàn bộ tương lai của người này, anh đều muốn vững vàng giữ nó trong tim, nắm trong tay.

Đồng Huệ Vũ cười 1 chút: “Em rất vui nha, anh rồi cục cũng chịu hỏi.”

“Khi em còn bé, chính xác khi em chỉ mới trẻ sơ sinh, ba mẹ em chỉ lo buôn bán — Đúng, chính là ba mẹ họ Đồng kia, thiếu rất nhiều tiền. Chuyện đó là sau này khi họ tìm được em thì kể cho em nghe, bằng không em sẽ không biết ba mẹ ruột mình vẫn còn sống, càng không biết vì sao mình lại bị thất lạc.

Khi đó họ chỉ biết quanh quẩn trốn nợ, ngay cả bản thân cũng nuôi không nổi, còn phải mang theo em cùng chị gái, chỉ có thể là gánh nặng. Sau đó họ thực sự tới nước đường cùng, rồi cục đưa ra 1 quyết định. Quyết định đó, chính là bỏ em.

Họ nói lúc đó chị gái đã lớn, nếu như bỏ rơi chị ấy chị ấy nhất định sẽ ghi nhớ rõ mọi chuyện, còn em chỉ mới là đứa bé mấy tháng tuổi, em được người khác nhặt được, cũng không nhớ được bản thân đã trải qua chuyện gì. Cho nên vào 1 đêm, họ lén đặt em nằm ngoài 1 cửa hàng. Thế nhưng không biết vì sao, cha mẹ em lại nhặt được em trong một bãi rác. Suốt quá trình đó có chuyện gì xảy ra đến giờ vẫn là một bí ẩn.

Nhưng em nghĩ, hay đây là ý trời. Đã định trước để em cùng cha mẹ gặp nhau, bọn họ không có con, mà em thì không có cha mẹ, đời này họ chính là cha mẹ chân chính của em, em cũng là đứa con duy nhất của họ.”

Nguyên Thiếu Lăng tha thiết ôm chặt lưng Đồng Huệ Vũ, tay thì luồn vào các ngón tay của hắn, nói: “Em đã chịu nhiều khổ cục rồi.”

“Em không có khổ.” Đồng Huệ Vũ nhìn anh nói. “Em chưa bao giờ hy vọng bản thân mình sẽ trải qua một cuộc đời khác — ví dụ như sinh trưởng ngay tại Đồng gia, cùng cha mẹ lang bạc kỳ hồ, đến 10 tuổi thì trở

thành một thiếu gia nhiều tiền, trải qua một cuộc sống xa hoa nhiều tiền chẳng cần phải lo nghĩ gì. Mấy năm qua em cảm thấy mình đã sống rất tốt.”

“Vậy họ tìm thấy em hồi lúc nào?”

“Họ nói họ luôn tìm kiếm em, từ khi cuộc sống bắt đầu trở nên tốt đẹp thì đã cho người tìm kiếm em rồi. Sau đó rốt cục cũng tìm được em, thế nhưng em vốn không muốn nhận lại họ. Nếu lúc trước đã bỏ rơi em, vì sao không triệt để biến mất đi?”

Hơn nữa lúc cha em qua đời, mẹ chỉ còn mình em. Nếu em trở về Đồng gia, thì mẹ một người cô linh, sao em nỡ vứt bỏ mẹ? Họ nói có thể cấp tiền cho mẹ, mời người chăm sóc mẹ, nhưng mẹ là mẹ em, em không chăm sóc sao lại để người khác chăm sóc? Em không làm vậy được.”

“Ừ, ân dưỡng lớn hơn ân sinh mà, cũng không phải trả tiền là bù đắp được.”

“Khi đó sức khỏe của mẹ em không tốt, mẹ cũng nói, kêu em quay về Đồng gia. Em không chịu, mẹ lại không chịu uống thuốc, không chịu khám bác sĩ, mẹ biết nếu tiếp tục như vậy thì sẽ không tốt cho mẹ, khiến em đành phải chấp nhận. Em đưa ra điều kiện cho hai người kia, phải cung cấp sự chữa trị tốt nhất cho mẹ em, họ cũng đã đồng ý. Thế nhưng, sự chữa trị tốt nhất lại không thể trả lại cho mẹ một sức khỏe tốt nhất, qua được nửa năm — mẹ cũng đi theo cha em.”

Nguyên Thiếu Lăng trầm mặc ôm chặt Đồng Huệ Vũ.

“Mẹ từng hy vọng em sẽ tìm được 1 cô gái tốt, đáng tiếc còn chưa kịp dẫn cô gái ấy đến gặp mẹ.”

“... Anh không phải nữ. Mẹ em liệu có thất vọng không?”

“Không sao đâu, không có đâu. Cha mẹ em rất thích anh đó.” Đồng Huệ Vũ nhẹ nhàng vươn tay mơn trớn nhẹ khuôn mặt như mộng ảo dưới ánh trăng của Nguyên Thiếu Lăng. “Em thích anh như thế, nếu như em đưa anh về nhà, mẹ em nhất định sẽ chuẩn bị một bàn tiệc đầy các món ngon, còn cha em sẽ kể cho anh nghe rất nhiều chuyện hồi còn nhỏ của em. Mẹ em có một chiếc vòng ngọc, mẹ nói mẹ không có tiền, nhưng sẽ giữ lại nó cho con dâu, chờ khi ăn tối xong, khi em ở trong nhà bếp rửa chén, mẹ sẽ len lén gọi anh vào phòng ngủ, rồi đem chiếc vòng đó tặng cho anh.”

Nhà của em điều kiện không tốt, mẹ em có thể sẽ len lén nói với anh, hy vọng anh sẽ không ghét bỏ nhà em nghèo, ‘Tiểu Duy là một đứa nhỏ tốt, các con ở cùng một chỗ nhất định sẽ hạnh phúc’. Trong mắt mẹ, con trai của mẹ chính là người con trai tốt nhất thiên hạ này, đáng tiếc nó lại chưa kịp làm được gì cho mẹ.”

“Lý Duy!”

Nguyên Thiếu Lăng kêu to 1 tiếng, sau đó anh lập tức mở đèn ngủ.

Anh đưa lưng về phía ngọn đèn, ở dưới ánh sáng chập chờn nhìn Đồng Huệ Vũ. Người mà anh yêu đang nằm trên giường, gối trên gối đầu, mở to hai mắt, lệ rơi đầy mặt.

Nguyên Thiếu Lăng cúi đầu, trán kề sát trần của hần. “Họ sẽ cảm thấy hạnh phúc vì em, cũng sẽ vĩnh viễn khiến em tự hào.” Anh nhắm mắt lại, thanh âm run rẩy. Anh không biết phải an ủi người này thế nào, nhưng có thể nuôi dưỡng ra một đứa trẻ rộng rãi tích cực như dương quang thế này, thì hai vợ chồng kia nhất định là người rất tốt, rất tốt.

Trong đáy lòng anh âm thầm cảm ơn số phận, bởi vì toàn bộ những khúc chiết, mỗi một đoạn đi qua, đến cuối cùng hai người họ cũng đã gặp được nhau, đồng thời yêu nhau.

Nguyên Thiếu Lăng cầm giấy lau đi nước mắt nước mũi của Đồng Huệ Vũ, hần lau khô rồi ném giấy, sau đó đưa tay vuốt mặt mình.

“Bộ dạng mặt mặt này của em sau này không thể để anh thấy được.” Hần lại khôi phục lại nụ cười cà lơ phất phơ.

Nguyên Thiếu Lăng nhìn hần nói: “Anh chính là thích em như vậy.”

Bọn họ đưa tay ôm lấy lưng của đối phương, Đồng Huệ Vũ nói: “Em gặp trúng anh cũng là nhờ thua cuộc đám bạn. Người thua cuộc phải đi làm Ngưu Lang 3 tháng — Em vừa tới đó làm chưa bao lâu thì lại trùng hợp thấy anh tới. Giữa một đám phụ nữ một mình anh rực rỡ lóa mắt khiến cho người khác không cách nào bỏ qua được. Trong nháy mắt đó, tim em như có pháo hoa nổ tung, sau đó em mới phát hiện ra thì ra đó chính là nhất kiến chung tình.”

“Không bao lâu sau thì em biết anh là ai, cũng biết ân oán giữa anh cùng Đồng Huệ Ny và Lưu Diệu, đương nhiên cũng đoán được ngày đó vì sao anh lại chọn em.”

Nguyên Thiếu Lăng nói: “Hay đó chính là duyên phận, tựa như một sự bắt đầu sai lệch, nhưng đến cuối cùng vẫn là đi trên con đường chính xác.”

“Đó là duyên phận.” Đồng Huệ Vũ nhìn thẳng vào con mắt sáng sủa của Nguyên Thiếu Lăng, kiên định trả lời.

Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguu-lang-diem-ly-to-lai-dich-nam-huu-trong-cua-hang-nguu-lang-muon-duoc-ban-trai>*